

Požiar v Toulouse

Toulouse 18.08.1672

Sedmička bola číslo z dôležitou biblickou symbolikou. Sedem dní trvalo pánovi kým stvoril svet. A sedem rokov trvalo povstanie južných provincií proti kráľovi. Andijosovi nepadlo za ťažko ho rozdúchať. V provincii to vrelo už od zavedenia vysokých soľných daní. A nebude to trvať dlho kým sa naplní siedmy rok čo sa provincie kráľovi znovu nadobro poddali. Bernard d'Andijos osobne cválal až za kráľom a zlomil pred nim na kolenách svoj meč.

Arcibiskup si v časoch vzbury veru zažil krušné časy. Obviňovali ho že zaviniť Peyracovu smrť, a neraz dostal anonymný pamflet v ktorom sa písalo, že sa za tento jeho podlý čin bude smažiť v pekle, podobne ako Simon de Montfort. Darma argumentoval, darma vysvetľoval. Hlavne prvý rok vzbury sa vyhrážky množili ako huby po daždi.

Diabol sa iste bude snažiť
zahrne vás skvelým komfortom,
Keď sa budete v pekle smažiť
Z prekliatym krutým Montfortom.

Pretože keď sa diablove chcelo
On vás takto iba skúšal
Peyracovi zhorelo iba telo
Vám však zhorí aj vaša duša.

Takýto pamflet ho čakal v nosítkach pred Letohrádkom aj v tento deň. Toulouse nezabúda! Niekedy nachádzal pamflety dokonca aj ráno na oltári. Nikdy nepochopil ako sa tie hanopisy cez noc dostali do zamknutej katedrály. Tak ako to kedysi nepochopil so zvonmi jeho katedrály, zvoniacimi samých od seba, v deň Monfortových slávností. I keď dodnes podozrieval Peyraca, že mu tým, hoci sa nepohol zo svojej lavice v chráme, zámerne akýmisi čarami pokazil jeho tak starostlivo pripravené kázanie.

Benoit de Fontenac venoval posledný letný pohľad „svojmu“ letohrádku. Akoby zázrakom ušiel pozornosti kráľovských vykonávateľov, keď zabavovali a pečatili majetky Veľkého Kriváňa z Languedocu. Toulousky svätý muž vzal teda túto záležitosť do vlastných rúk a odvtedy sa o pôvabnú stavbu a jej záhrady zanielene staral. Samozrejme že všetko pekne vysvätil a ozdobil bibelotmi i sochami svätých.

Keď vošli mestskou bránou prikázal zastaviť. Na začiatku mesta stála malá kaplnka, v ktorej sa vždy pomodlil pri vstupe do mesta, pretože v nej bola malá soška Svätého Severína, patróna jeho katedrály. Zapálil aj pár sviečok za dušu krivého diabla. Odkedy ho upálili, trápili ho výčitky svedomia. Každý rok dal na výročie jeho upálenia slúžiť zádušné omše a v auguste, ako teraz, nikdy nezabudol na jeho narodeniny.

- Pane zmiluj sa nad Peyracom. Veľa hrešil ale i veľa pretrpel. A v poslednej hodine sa verejne kajal. Prijmi jeho dušu do kruhu tvojich.

- Pane zmiluj sa nad Peyracom.

Hneď ako to vyslovil po tretí krát, dvere v pántoch zavírzali, dovnútra odrazu zafúkal silný vietor a prevrhol sošku svätého. Keď ju trasúcimi rukami zdvíhal a ukladal na pôvodne miesto, arcibiskupovi sa zazdalo že v plameňoch sviečky zazrel škl'abiacu sa Peyracovu tvár. Benoît de Fontenac vyletel z kaplnky ako posadnutý, vôbec si nevšímajúc že pozhadzoval pár horiacich sviečok. Socha svätého Severina horela vynikajúco. Keby sa bol Arcibiskup čo len jeden jediný krát obzrel, videl by ako sa z kaplnky valí hustý, čierny dym.

18.08.1626...Hútal Arcibiskup v kývajúcich sa nosítkach. Dve osmičky. V biblickej arche sa zachránilo osem ľudí. Sú však aj symbolom nekonečna, spojenia z bohom. Že by predsa len jeho duša bola zachránená? Avšak ihneď ho napadol aj súčet. Tým, pádom má Peyrac tri šesťky v dátume narodenia. 666 Číslo Antikrista - šelmy s dvomi rohmi! Preto bol aj taký spupný! A niekedy dokonca pri tých ich hrátkach v jeho diabolskom paláci nosil aj rohy! A to že bol vysoko inteligentný, nemusí znamenať že tá inteligencia pochádzala od boha. Či sa aj Lucifer, jeden z najmúdrejších a najmocnejších anjelov nepostavil proti bohu?

- Mučeník či diabol? Spytoval sa sám seba. Alebo vari obidvoje dokopy? Svätému mužíčkovi vôbec neprekážalo, že ostatné čísla z dátumu narodenia celkom ignoruje, a že si všetko sčítava a prevracia tak ako sa mu to hodí.

Toulousky Arcibiskup bol na ceste k zrúcanine bývaleho ružového paláca veselého Poznania.

Rovnako ako prípade bosorákovho sídla., sa ľudia vyhýbali i ostatným pozemkom Veľkého Kriváňa z Languedocu, a ak už aj boli donútení prejsť v ich blízkosti, zvykli sa prežehnávať. Dokonca vznikli povedačky že na bývalých majetkoch grófa straší. Inak to nebolo ani z jeho v pozemkami v Salsigne a na okolí, nachádzajúce sa v provincii Aude.

Kráľ pred dvomi rokmi kvôli Angelike, bývalej grófke de Peyrac, znovu preštudoval spisy týkajúce sa popravy toho mocného, bohatého a výstredného pána Aquitanie. Pritom narazil na veľmi zaujímavý detail. V priebehu procesu Peyrac predvádzal ako sa z rudy vydolovanej na svojich pozemkoch vyrába zlato. A vtedy jeden z porotcov vyhlásil, že to čo tu Toulousky veľmož práve predviedol, vyučuje on svojich žiakov na Sorbonskej univerzite. Kráľovstvo potrebovalo zlato. Kráľ potreboval zlato. Dal si toho človeka teda predvolať. Profesor univerzity bol presvedčený že nielen v Salsigne ale aj v celom okolí na upätí Čiernych hôr by sa dali nájsť bohaté náleziska. Po dlhšom rozhovore ho chcel ihneď vyslať do Salsigne, preskúmať či by sa tam dalo znovu ťažiť. Málo chýbalo a bol by mu to bol dal príkazom, avšak v poslednej chvíli sa zarazil. Šach-mat!

Ak by to urobil, žena ktorú miluje by ho navždy znenávidela. Nikdy by sa už k nemu nevrátila. Napriek jeho rozkazu opustila Paríž, aby sa hnala za akýmisi nádejami a vidinami. Prehánala sa kdesi po Stredomorí. A potom po návrate! Bojovala proti nemu, odmietala sa vrátiť a podvoliť sa mu.

A potom dostal ten list. Neskoro. Jej zámok zhorel a ona zmizla z Poitou. Stále však nestrácal nádej že sa k nemu jedného dňa vráti. Nemohol a ani nechcel zabudnúť na tie nádherné zelené oči.

Pochopil že v tomto ohľade si zasadil vlastný smrteľný úder, keď podpísal

Peyracov rozsudok. Bane v Salsigne, ako majetky bosoráka nemohol vziať znovu do prevádzky, pretože tým by priznal že dovolil upáliť nevinného. Nestratil by navždy iba jej lásku. Celkom by stratil dôveru svojich vazalov z juhu a riskoval znovu vzbury v južných provinciách. Bane teda už roky ležali ľadom.

Napokon teda nemal zo zlata Toulouskeho diabla nikto nič. Ani kráľ ani Arcibiskup, ktorý tak veľmi bažil za tajomstvom jeho výroby. I keď ho v povestnom ružovom paláci veselého poznania nakopil jeho prekliaty pán tiež neúrekom, dopadlo to po smrti grófa podobne ako vtedy, keď Rímania pokradli Toulouske zlato ukryté v jazerách. Po ceste do Paríža, akoby sa bolo vyparilo. Darmo vypočúvali kráľovských žoldnierov, ktorí sprevádzali naložené vozy. Do ich slovníka pribudlo slovné spojenie „prekliate ako zlato z Toulouse“. rovnako ako kedysi dávno do slovníka Rímskej ríše Aurum Tolosanum, l'oro maledetto. Napokon sa aj samotný kráľ musel zmieriť s myšlienkou že zlato toho čiernokňažníka sa po jeho smrti rozpadlo na prach.

Benoit de Fontenac chvatne vystúpil z nosidiel a pobral sa do zarastených záhrad pri zrúcanine Toulouskeho paláca. Už tradične sa každý rok chodieval v deň ďalších nedorozumení narodenín krivého Toulouskeho diabla, pána tohto prekliateho miesta, modliť za jeho dušu. Ostával v záhradách celé hodiny. A potom sa tradične odchádzal modliť k čiernej madone do Basiliky Notre-Dame de la Daurade. Kvôli tej piesni ktorú Peyrac spieval tesne pred svojou popravou. Teda predsa len nebol neveriaci, ako ho často podozrieval. Z roka na rok bol čím ďalej viacej sentimentálny, až sa mu napokon takmer zdalo že Peyrac bol mučeníkom. Najskôr tá príhoda z detstva, kde sa stal obeťou katolíckych fanatikov, a vyviazol z toho so zjazvenou tvárou a čiastočne chromou nohou. Potom to nespravodlivé odsúdenie za bosoráctvo. Snažil sa tomu zabrániť ale už sa nedalo. Arcibiskup zaúpel. Bože odpusť mi! Nechcel som to. Chcel som ho iba trochu vytristať za jeho spupnosť.

Vzdychol.

- Áno je to pravda že to bol on, kto na kráľovskú svadbu priviezol starostlivo spísané obvinenie z čarodejníctva, hoci sám vedel že zlato vyrába vedeckým spôsobom.

Z hrôzou si spomenul na Peyracom presne na deň predpovedanú smrť Conana Bechera.

- Do mesiaca sa stretneme pred súdom božím.

Klesol medzi burinou okolo zrúcaného zámku na kolená, bijúc sa do prs vykrikoval po latinsky:

- mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa ...“

- moja vina, moja vina, moja najväčšia vina....

Misereatur nostri omnipotens Deus et, dimissis peccatis nostris, custodiat nos ad vitam æternam. Amen.

Vzdychol ešte raz, ale oveľa hlbšie.

Za nič na svete by si nebol priznal ako veľmi mu ten krivý diabol chýba.

Napokon sa svätý zanietenec postavil a predieral si burinou cestu naspäť k miestu kde naňho čakali jeho pážatá. Bolo na čase vybrať sa ku katedrále de la Daurade. Bazilika, stojaca na brehu riečky Garonne bola postavená na pozostatkoch rímskeho Apolónovho chrámu. Neskoršie začala nový život ako

bazilika Saint-Marie Toulouse, slúžiaca ako kaplnka pre Vizigotských kráľov mesta Toulouse, ktorých priamym potomkom bol aj gróf de Peyrac. Arcibiskup si nevdojak spomenul ako naňho Joffrey, ktorého teraz v duchu takto familiárne volal, na svojej vlastnej svadbe vykrikoval:
- V mojich žilách koluje stará vizigótska a ligúrska krv!

Je pravda že Toulousky veľmož z úcty k svojim predkom baziliku navštevoval. Avšak vyznávanie Čiernej madony sa uňho držalo v hraniciach. Aby jeho žene nikto nenanútil pri pôrode opasok čiernej madony, namiesto šikovnej pôrodnej baby, radšej sa vyhovoril na veľké horúčavy a odviezol Angeliku rodiť do Beárnu. Tam bolo o ňu v rukách pani Isaury, ktorá študovala pôrodnictvo na lekárskej univerzite mesta Montpellier, dobre postarané. On, na rozdiel od všetkých žien a svätuškárov v Toulouse neveril v sochy, a ich opasky ktoré pomáhali pri pôrodoch. A ani si nespomínal že by Ježiš bol kedy v biblii kázal modliť sa k sochám. O tomto však radšej pomlčal aj pred Arcibiskupom.

V nosítkach po ceste Arcibiskupovi nedalo nepripomenúť si udalosti z pred jedenástich rokov. Jemu by bol stačil aj symbolický trest. Avšak všetko sa mu napokon vymklo z rúk. Peyrac a jeho manželka mali mocných nepriateľov. Darmo sa Arcibiskup dovoľával spravodlivosti. Darmo sa dištancoval od Conanna Bechera. Darmo vypisoval listy všetkým. Od kráľa až po Vatikán. Darmo žiadal, ba dokonca trval na tom, aby celú záležitosť vrátili pred cirkevný súd. Bolo neskoro.

V ten hrozný deň stál na námestí de Gréve preoblečený za mnícha. Počul ho spievať a modliť sa za jeho dušu. Na vlastne oči videl horieť plamene, ktoré on vlastnoručne rozdúchal. Nikdy nezabudne na pieseň ktorú Joffrey de Peyrac spieval.

Kľáčiak a so sklonenou hlavou,
Prosím ťa o milosť kráľovná najvyššia.
Kvetina nádherná, z nej Ježiš zrodil sa,
ochraňuj mesto Toulouse ...

Aj teraz ju počul celkom zreteľne, a dokonca sa mu zazdalo že zacítil dym tých plameňov.

Vysúpil na brehu a zo zasneným pohľadom upreným na pokojné vody rieky Garonne si v duchu pripravoval svoje kázanie na dnešný večer. Ani si len nevšimol že za chrbtom mu už horelo pol mesta.

Požiar, ktorý už zasiahol aj budovu Capitoly, radnice mesta na ktorú boli jeho obivatelja taký pyšný. Štvrť svätého Michaela už bola takmer celá v plameňoch. A tá susedila zo štvrťou svätého Severina. Oheň sa teda nebezpečne približoval k jeho milovanej katedrále, ktorá tu stála už takmer 600 rokov.

Zhoria obidve! Jeho milovaná Basilika St.Sernin i Notre-Dame de la Daurade-stojaca štvri svätého Michaela.

- Jedine Ježiš sám môže už teraz pomôcť. Povedal svojim asistentom.

Vbehol do baziliky a vyniesol najväčšiu sviatosť: Ostenzórium v ktorom bola prítomnosť samotného pána Ježiša.

Vybral sa ulicami mesta a dav i ostatní duchovní vodcovia mesta za nim.

- Ježiš prosím ťa zachráň Toulouse! Vykrikol a zdvihol sväte Ostenzóriom do výšky.

Čo ako sa modlil, čo ako sa dovoľával Ježišovi, požiar nielen že neutíchoľ, ale sa dokonca rozširoval ďalej.

Arcibiskupovi to len tak vrelo v hlave. Ten dnešný pamflet... tá pieseň..... a ON má dnes narodeniny!

- Tá pieseň čo krivý diabol spieval pred katedrálou Notre Dame. Zmilovanie Peyrac! Zavyl.

Pomôž mi zachrániť tvoje mesto.

Odrazu pochopil:

- Ježiš požiar nezastaví, lebo najskôr chce aby sa Arcibiskup kajal a od Joffreya aby mu odpustil.

Vrátil sa. Vbehol znovu do baziliky Notre-Dame de la Daurade a namiesto sakramentov dal vyniesť Čiernu pannu. Procesia rýchlo kráčala ulicami.

Napokon sa dostali tak blízko k centru požiaru, že im bolo horúco akoby ich hodili do žeravej pece. Všetci tu v tomto pekle napokon zahynú!

- Zmilovanie Peyrac! Zavyl. Odpusť mi! Odpusť mi! Mia culpa! Konečne to vyslovil.

Arcibiskup odrazu pocítil veľkú úľavu. Otočil sa k zástupu tisnúcom sa za nim:

Vieme že dnes má ON narodeniny.

To meno sa v meste málokedy vyslovovalo nahlas, ale každý skutočný Toulosan vedel koho tým myslí.

- Priatelia, zaspievajme si pieseň ktorú spieval pred rokmi pred katedrálou Notre Dame hrdý a nezlomný Joffrey de Toulouse, gróf Toulousky, keď už vedel že ide na istú smrť.

Vo svojom zápale si „severan“ barón de Fontenac, ani okom nemihol že Peyracovi vrátil titul, ktorý v očiach južanov samozrejme ešte stále mal, ale oficiálne ho nesmel používať, lebo aranžovanou svadbou kedysi dávno pripadol Francúzkej korune.

Začal spievať. Dav sa k nemu pridala.

Ó sladká kvetina, spása naša jediná

Kvet najnežnejší tam, kde všetko dobré prekvitá

O mocnú ochranu Toulouse dnes prosím ťa.

V tom sa vietor otočil a plamene pomaly uhasínali.

- Zázrak! Stal sa zázrak! Sme zachránení! Čierna madona nás spasila!

Vykrikovali všetci naokolo.

Oheň nestrávil ani Katedrálu svätého Severína, ani Daurade, Baziliku - Čiernej Panny. A dokonca ušetril aj Kapitolu – budovu radnice, ku ktorej sa nebezpečne priblížil.

Vďační obyvatelia mesta ešte dlho do noci krúžili mestom, nesúc Čiernu pannu spasiteľku.

Iba Arcibiskup vedel, kto mesto Toulouse naozaj zachránil. On a Peyrac, z božou pomocou, vo vzájomnej spolupráci. Akékoľvek boli medzi nimi rozdiely a nezhody, jedno mali spoločné:

Milovali svoje růžové mesto!

Svätý muž cirkvi, barón de Fontenac už teraz tušil ako si budú ešte po

storočiach teologickí experti mesta lámať hlavu ako to vlastne vtedy všetko bolo, a prečo plamene nezastavil Ježiš.

On jediný poznal odpoveď.

Spanilý Benoit by sa zaiste veľmi čudoval, keby sa dozvedel kto ten požiar

vtedy vlastne spôsobil.

Rod Joffreya de Peyrac

Po ceste z Paríža cválal zaprášený jazdec. Cválal už tretí deň a dopredu ho hnala vidina krásneho mesta na juhu ktoré už dávno nevidel. Keď sa pred ním zjavilo sto a jedna vežičiek ligotajúcich sa na slnku vo všetkých odtieňoch ružovej, spomalil aby sa pokochal sa tým pohľadom ktorý už dávno nosil iba v srdci. Myslím že niekto bude veľmi prekvapený mojou návštevou. Povedal si, a nahlas sa zasmial popod tenké tmavé fúzy ktoré vyzerali akoby narysované ingustom.

V Toulouse bol koniec septembra a barón de Fontenac, teraz už na vlastnú žiadosť iba biskupom a viac menej už len kňazom svojej milovanej katedrály sa pomaly ale obradne navliekal do svojej obyčajnej reverendy. Už nenosil fialovú, ale smotanovobielu olemovanú fialovými pásikmi saténu. Dnes nemal veľmi dlhé kázanie ako to uňho bolo často zvykom. Stal sa opatrnejší a zádušnejší. Už dlhšie sa snažil stiahnuť do ústrania, a konečne mu to dovolili. Keďže však bolo nemožné aby ho z titulu Arcibiskupa degradovali až tak hlboko, vymysleli mu titul miestneho Biskupa. Arcibiskupský palác dôsledne vypratal a prenechal svojmu nasledovníkovi a on sa skromne ubytoval v izbičke svojej katedrály, kde už tak či tak viac či menej býval aj v časoch svojej najväčšej slávy. Keď v noci nemohol spať, často si s nostalgiou spomínal na šťastné časy Toulouské, ktorými volal obdobie kedy sa s mladým grófom de Peyrac delili o vládu nad ich milovaným mestom. Ak by mu bol niekto predpovedal že mu ten krivý diabol jedného dňa bude tak chýbať bol by ho poslal rovno do pekla. Dnes mal zasa jeden s tých dní, kedy ho to neodolateľne tiahlo k palácu upáleného domnelého bosoráka. Z hrôzou si kedysi vypočul správu o tom ako neslávne dopadol zaniatený zástanca bosoráckej tézy Conan Becher. Bohužiaľ, nikto nevedel lepšie ako on, že gróf celkom určite diablom posadnutý nebol. Veď to bol on sám a nikto iný kto tú tézu celkom na začiatku vymyslel. A bol za to aj poriadne vytrestaný. Najmenej rok sa v noci budieval roztrasený od hrôzy s pocitom že už aj poňho si prišiel diabol a jeho démoni ako po toho fanatického mnícha. Deň a noc sa vtedy intenzívne a horlivo modlil za spasenie svojej vlastnej biednej duše. Všetkým pútnikom na ceste do Compostely nakladal do misiek duplované porcie a prosil každého z nich aby sa modlili za spásu jeho biednej duše. Dal zreštaurovať všetky sarkofágy aj znaky grófov Touluských v katedrále aj portál nad ich privilegovaným vchodom zo všetkými jeho figúrkami i ornamentami. Obracal sa ku každému svätému v budove v nekonečných litániách. Keď nič nepomáhalo, napokon sa s prosbou o pomoc vybral až do Ríma, kde sa bol vyspovedať priamo pápežovi a pár týždňov postil a kajal sa. Teraz ho rozochvievala nová nádej. Keďže mu Peyrac asistoval pri záchrane mesta, celkom určite mu už bolo odpustené. Hlboko vzdychol nad tou

spomienkou.

Keď sa napokon doobliekal na veľké prekvapenie oznámil služobníctvu že dnes k zrucaninám pôjde pešo a sám. Rázne vykročil. I keď sa ho nikdy nikto verejne na túto tému neodvážil osloviť, celé mesto si pošepkávalo o tom ako často na to miesto Fontenac chodí. Po procese s Veľkým kriváňom z Languedocu bolo mesto rozdelené na dva tábory. Veľa jeho bývalých priateľov a prívržencov sa od neho verejne dištancovalo. Dokonca aj Massenau, ktorý je teraz jeden z najváženejších členov zasadnutia kapitulov mesta, po návrate z hlavného mesta po manipulovanom pojednávaní v ktorom mu vnútili nemilú úlohu, odmietal chodiť do jeho katedrály hoci býval v jeho diecéze, čím mlčky ale jasne dával najavo svoj názor ohľadom jeho viny. A pravdu povediac on túto vinu aj z roka na rok čím ďalej tým viac cítil, ako veľkú čiernu škvrnu na duši, a preto sa na počudovanie všetkých Toulousanov stával z roka na rok oveľa zhovievavejší a miernejší ako kedysi.

Aj on sa kedysi snažil zistiť čo sa stalo z mladou vdovou a potomkami prekliateho grófa – avšak akoby sa po nej zľahla zem. Keď sa napokon dozvedel že sa odrazu z ničoho nič vynorila naspäť z ničoho a pobýva priamo u dvora, nestačil sa čudovať. Dozvedel sa to na návšteve u provensálskeho Biskupa, ktorý túto informáciu mal od dcéry pani de Sevigne. Časti dopisov jej matky zvykla predčítavať verejne – a tá v jednom z nich spomínala veľké prekvapenie keď sa z domnelej meštianky a obchodníčky napokon vyklula šľachtická menom Angelique de Sancé, sestra ctihodného reverenda Raymonda de Sance. Toulousky Arcibiskup samozrejme toto priezvisko dobre poznal. Veď sám podpisoval potrebné dokumenty k svadobnej zmluve po tom čo požehnal Joffreyovi de Peyrac a jeho neveste vo svojej katedrále. Aby sa mu jeho domnienka potvrdila, ihneď si vyžiadal viac informácií od svojich informantov s Paríža. Viac už nebolo pochýb. Terajšia markíza du Plessis-Belliere nieje nikto iný ako niekdajšia grófká de Peyrac. Uľavilo sa mu na duši že aspoň ona a jej synovia vyviazli bez následkov a majú sa dobre.

Baron de Fontenac takto pohrúžený do myšlienok kráčal tak rázne že ani nevedel ako sa ocitol pri zrucanine bývalého ružového paláca veselého Poznania. Predral si cestu krovím a nahlas trpko vzdychol. Akoby na ružový palác mohol zabudnúť, keď sa mu každý krát pri rozhliadaní z jeho veže pred očami rozvinul smutný obraz polozrucaného zámku kde buriny a kriky medzičasom vyrastali už aj z oblokov a komínov. Záhrada bola celá zarastená, napriek tomu si každý rok prebili medzi tŕním a čerňákmi svoju cestu nádherné veľké krvavočervené ruže.

Na sčernetých rozpadávajúcich sa bránach paláca už dávno nebolo možné nájsť ani len najnepatrnejšie zvyšky kráľovských pečatí, avšak napriek tomu si nikto nedovolil sa v tých miestach pohybovať. Po grófovej poprave sa v ňom na hodnú chvíľu, až kým nedorazil na posilu mestu kráľovská armáda, usadili povstalci ale odvtedy si sem už neodvážila ani noha. Dokonca aj Toulouskí žobráci sa tomuto, vraj prekliatemu miestu, vyhýbali na míle, pretože vraj kolovalo nespočet legiend o prekliati ktoré bez milosti spôsobuje pobyt na miestach ktoré majú iba jedného výhradného pána, opradeného legendami. Kráľ, z nejakého iba jemu známemu dôvodu, nikdy nedaroval skonfiškovaný palác a príľahlé pozemky niekomu inému.

Kým barón de Fontenac rozjímal pri zrúcaninách, v krčme na nábřeží na konci mesta, tam kde kedysi klapotal Narbonský mlyn a krásne práčky mydlili svoje prádlo, tieklo víno potokom. Bývalý správca Peyracových stajní so smiechom rozprával o tom ako niekdajší služobníci grófa už neraz toho sväťuškára vystrašili na smrť, keď sa v šere večera v záhradách ich tiene poobliekané do fašiangových kostýmov vynorili z kríkov. Odvtedy tam už arcibiskup po zotmení ani nepáchne.

Keď sa dosmiali a objednali ďalšiu rundu rozhovoril sa záhradník: Mal som šťastie že pán dal môj domček na konci palácových záhrad zapísať na moje meno. Bol to jeho svadobný dar. Takto vieš, že do smrti nech sa stane čokoľvek budeš mať strechu nad hlavou. Povedal mi vtedy. A preto sa, hoci už pracujem pre iného pána, ešte stále starám aspoň o ruže. Pán ich mal tak veľmi rád. A jeho krásna pani čo kedysi pomohla vyliečiť môjho syna tiež. A ten blázon Arcibiskup, hoc by mu sto krát pomenili tituly, mesto ho tak vždy bude volať, sa nazdáva že tie kvitnúce ruže sú znamenie z neba.

- Alebo že mu ich azda chodí okopávať a polievať samotný rohatý! Doplnil ho od susedného stola starý kováč svojim dunivým hlasom. Všetci sa znovu hlučne rozosmiali. Tu sa môžu na účet baróna baviť koľko len chcú – sem jeho služobníctvo, po tom čo tu raz dávnejšie dostalo poriadne na frak, ani len nepáchne.

Jeseň roku pána 1672 bola nádherná ale horúca. Septembrové slnko rozpaľovalo strechy ružového mesta a preto sa Fontenac popoludní ako vždy utiekol do bývalého letohrádku prekliateho avšak mestom milovaného grófa. Keď k nemu dorazil posol s dlhým dopisom od pána Colberta, Fontenac nechápal svet. Už po prečítaní prvých riadkov sa zhrozil. Prečo sa kráľ pre živého boha má po toľkých rokoch potrebu hrrabať v tých prastarých záležitostiach? To sa má on teraz na staré kolená presúšať po susedných provinciách a hrrabať v starých cirkevných archívoch? Alebo kráľ či predvídavy Colbert tušili že bývalý arcibiskup mesta má už dávno o svojej poblúdenej ovečke a jej predkoch až do čias Albigenkých krížových výprav a dokonca aj hodný kus pred nimi nazbierané materiály zo všetkých historických análov ktoré mu kedy padli do ruky? Ale na čo to teraz kráľovi bude, po tak dlhom čase?

Joffrey de Peyrac by sa zrejme schuti zasmial keby sa dozvedel že Fontenac svojmu koníčku zbierať historické materiály o rodinách z Toulouse a okolitých provincií vďaka poznámke ktorú naňho vyštekol na svadobnej hostine: Severan! Uchvatiteľ! Vy, vy ste sem prišli na vozoch Simona Monforta!

Arcibiskup ktorý svoje ružové mesto miloval nadovšetko sa zúfalo snažil dokázať že nie všetci jeho predkovia boli severania a pritom v historických análoch neraz narazil aj na zaujímavé informácie o predkoch Joffreya de Peyrac, ktoré si časom začal zbierať a ukladať. Po tej nešťastnej poprave ktorú nevdojak zapríčinil sám sa to uňho stalo doslova posadnutosťou.

Takto zahľbenému do vlastných myšlienok mu celkom uniklo že posol ešte neodišiel a stále tu stojí a na niečo čaká, hoci bolo jasné že nikto od neho nevyžaduje okamžitú odpoveď. Až keď sa mu posol znovu prihovoril, pričom si klobúk predtým narazený celkom do čela posunul o hodný kus vyššie, barón de Fontenac ktorý práve neochotne zdvihol zrak od dopisu nadskočil a

vypleštil oči ako keby videl zjavenie. Zaknísal sa na stoličke, priložil si ruky na prsia a zalapal po dychu. Mal pocit ako keby sa mu práve zjavilo diabolské zjavenie v ktorom sa mu dve osoby stelesnili do jednej: Pred ním stála vysoká vychudnutá postava Joffreya de Peyrac so zjazvenou tvárou. Tá tvár však nebola tvárou nebohého Peyraca ale bola tvárou Bernarda de Andijos. V nasledujúcom momente si uvedomil že tá záplava vlnitých vlasov nemá čiernu ale tmavohnedú farbu a jazva je nielenže na nesprávnom líci ale nieje až taká rozsiahla ako boli tie Veľkého Kriváňa z Toulouse. Hodnú chvíľu trvalo kým si to v hlave všetko pekne urovnal a horko ťažko zo seba vysúkal:

- Vy? Vás teda vybrali za posla?

Andijosovi ktorý sa očividne dobre zabával na Biskupových rozpakoch sa na tvári rozžiaril úsmev od ucha k uchu.

- Azda ste nepočuli že ma kráľ omilostil a dokonca povýšil? Hrdlo poklopil sám seba po pleci a prstom d'obol smerom na svoju uniformu.

Svätý muž švihol poočku na barónov odev. To je nepochybne ten Rád modrého kabátca! Slávny Justaucorps à brevet. Už počul že u dvora by si niektorí dušu zapredali môcť na sebe nosiť tento honosný kus odevu. Kráľ teda veľkodušne odpustil niekdajšemu vodcovi jedného z najväčších povstaní v krajine. Je to veru veľký vládca!

- Spomínal som kráľovi že sa po ceste na moje pozemky zastavím v Toulouse. Vysvetľoval medzitým rehabilitovaný Gaskonec. - Preto ma pán Colbert poprosil aby som vám osobne odovzdal jeho žiadosť. I keď nieste vojakom, celkom iste viete že kráľovo želanie je zároveň aj rozkazom.

- Vy teda viete čo sa v dopise píše?

- Nie celkom ale tuším to. A pán Colbert mi naznačil o čo kráľovi ide, pretože je veľmi dobre informovaný o tom aký vzťah som k Grófovi de Peyrac prechovával.

Keďže Frontenac ešte stále nič nehovoril dodal:

- Ak povieť vy mne čo viete vy, povieť aj ja vám čo viem ja. A dúfam aj samozrejme že tu máte aspoň niečo na zahryznutie a na vypitie. Ponáhlal som sa vám doručiť tú správu, takže som sa ešte nestihol odkedy som v meste osviežiť.

- A napokon tu v týchto miestach sa cítim ako doma. Ako vždy v dobej nálade žmurkol na starého sväťušára.

Ten ešte samozrejme nezabudol ako sa jednej noci zobudil s dýkou na hrdle a celý roztrasený hľadel do nenávisťou blčiacich očí najlepšieho priateľa legendárneho grófa. Stalo sa to pred 11 rokmi, písal rok 1661. Bolo to pár mesiacov po upálení Joffreya de Peyrac. Práve sa vracal z Fointainebleau kde 5 júna slúžil omšu pre kráľa a pre dvor. Sprewádzal španielsku oficiálnu delegáciu od hraníc až tam a neskôršie aj naspäť. Bolo totižto známe že vie plynule španielsky a je dôverným priateľom jeho excelencie Španielskeho veľvyslanca grófa Fuelsaldagne ktorý kedysi intervenoval v záležitosti okolo Carmencity de Mérecourt. Spoločne sa vtedy postarali o to aby skončila za mrežami kláštora a odvtedy spolu korešpondovali o veciach božích i svetských. Sprewádzal ich tiež jeho podriadený, biskup z diecézy Rodezsko-Vabreskej.

V tú osudnú noc ho Andijos vytiahol z postele a ťahal po celej katedrále až rovno pred oltár. V Saint Sernine sa to iba tak hemžilo vzbúrencami. Mali v

rukách celé mesto.

Nešetrne ho hodil na kamennú dlážku pred oltárom:

- Aby si nepovedal že som dáky neznaboh Fontenac, tu máš svojho boha, ešte sa posledný krát pomodli. Kapitán vzbúrencov mu bez okolkov tykal.

- Zmilovanie. Prosíkal Fontenac trasúcim sa hlasom.

- Nechcel som to. Nikdy som to nechcel, Chcel som mu dať iba malú príručku za jeho spupnosť. Ale vymklo sa mi to z rúk. Netuším kto v tom má prsty, avšak musel mať veľmi silných nepriateľov.

Bernard, grófova pravá ruka a jeho najlepší priateľ stál pri Arcibiskupovi kľaciacom na kolenách z pravej strany a cirkevný služobník sa s prosbou v očiach obrátil k Celebraudovi stojacom pri ňom s tej ľavej.

- Zmilovanie! Či neviete že som sudcom písal, ba dokonca aj kráľovi a že som sa dištancoval od šialených bludov Conana Bechera? Či neviete koľko som kvôli tej záležitosti mal bezsenných nocí?

Celebraud sa zadíval na svojho druha a povedal: Ak ho podrežeme nie sme ani o kúsok lepší ako tí odporní vrahovia.

Andijos chmatol svoju obeť pod krk a zdvihol ho do výšky ako dáku slamenú bábku. Spravodlivé rozhorčenie mu dodávalo sily.

- Mal by som ti odrezat' uši aj nos a zavesiť ťa za vajcia do tvojej vlastnej zvonice do prievanu aby sa každý mohol dívať ako sa tam budeš kývať. Sopil. Ak to vari aj nespravím, tak je to iba preto že to môjmu priateľovi už nevráti život. Znechutene si odpľul.

- A tiež preto že viem že za toto sa jedného dňa budeš smažiť v pekle spolu s tým tvojim odporným vrahom Monfortom, a preto s radosťou prenechám diablovi aby nad tebou súdil.

Ukončil a spustil ho na studenú dlážku katedrály ako vrece zemiakov. Na nočnej košeli cteného pambíčkára sa objavil veľký vlhký fľak. Od strachu o svoj život a hlavne svoju dušu mu zlyhali nervy a pustil to do gatí.

Katedrálou zaznel smiech vzbúrencov a drásal mu uši.

Pri spomienke na to poníženie ho zaliala červeň.

Povstanie trvalo celých 7 rokov. Bernard d'Andijos sa zdal nepolapiteľným.

On a jeho družina sa hrali s kráľovými dragúnmi, ktorý mali vodcu vzbúrencov polapiť, ako mačka s myšami a títo napokon vyšli celkom na posmech. Keď sa dostali príliš blízko k jeho povstaleckým oddielom, Andijos ktorý s v krajoch bývalej Akvitánie dokonale vyznal prešiel cez jedno údolie do Španielska, aby sa iným priesmykom hneď vzápätí vrátil alebo dokonca napadol tých čo ho hľadali zozadu, tam kde ho najmenej čakali. Po čase už videli Andijosov príznak všade po celom juhu i po celom južnom Gaskonsku. Preto sa už po celej krajine rozširovali všakovaké legendy o tom že mu zrejme jeho najlepší priateľ veľký Kriváň z Toulouse musel prinajmenšom odovzdať aspoň svoje knihy kde si zapisoval magické formule, ak už len nie samotný kameň mudrcov, pretože všade kde sa zjavili on a jeho družina platili peknými zvonivými strieborníakmi či dokonca zlatom. Kráľ napokon proti nemu poslal vojská, ale jemu sa vždy podarilo utiecť. Kráľovskí dragúni ho hľadali po celej krajine, no nemali šťastie.

Na jeho polapenie vypísali vysokú odmenu. Vždy im však utiekol a prežil úspešne všetky lovy na jeho hlavu, ktorú mal samozrejme veľmi rád. Keď zmizol, okamžite sa zjavil späť na nejakom inom mieste, pripravil zálohu alebo nový nájazd. Napokon umiestnili vojakov pechoty po mestách a dedinách. Nedosiahli tým však pri jeho hľadaní o nič lepšie výsledky. Bernard

d'Andijos a jeho muži však už po niekoľkých rokoch boja pociťovali únavu
.....

On sám od tej nočnej návštevy v jeho katedrále Andijosa už viac nevidel.
Avšak správy od dvora si našli svoju cestu aj do vzdialených provincií.
Dopočul sa teda že po tom čo sa vzdal a odovzdal svoj meč kráľovi je teraz
veliteľom armády v službách kráľa že sa oženil. Dopočul sa že už bol raz na
návšteve v meste, ale on osobne ho nevidel, pri čom si dokonca vydýchol.
Nieje tomu ani mesiac čo dostal pamflet s podobným znením ako čo mu vtedy
povedal Andijos:
budeš smažiť v pekle spolu s Monfortom že by v tom predsa len mal prsty
on?
Teraz si z hrôzou uvedomil že od neho istotne bude žiadať vysvetlenie ako sa
dostal k letohrádku.

- Samozrejme že ste tu viac ako vítaný pán de Andijos ledva zo seba
vysúkal
- Kapitán Andijos. Opravil ho tento. Presnejšie povedané som veliteľom
kráľovských dragúnov.
Keď že si všimol aký je bývalý arcibiskup bledý ešte dodal:
Nemusíte sa ničoho obávať. Neprišiel som sem zo žiadnym zlým úmyslom.
Hneď som naspäť len čo vydám rozkazy svojim ľuďom ktorých som
samozrejme nechal vonku pred bránou.
Zjazvený muž a otočil na opätku svojich teraz už naleštených čižiem a výhľad
naňho čochvíľa zakryl ružový krík pri altánku o ktorý sa nový neoficiálny
majiteľ záhrady príkladne staral.

Z letohrádku bol neskutočne krásny výhľad na mesto. Zapadajúce slnko
obdarovalo Toulouse jeho typickou večernou ružovo-fialovou farbou a celá
táto stovežatá scenéria sa odrážala vo vodách ligotajúcej sa rieky Garone.
Večer ako stvorený pre milencov. Avšak v tieni letohrádku ktorý za tie roky
už kadečo zažil a videl, a keby nebol z mramoru a kamenia vedel by čo-to
vyrozprávať, tentoraz namiesto zaľúbencov sedeli pri sebe vojenský veliteľ a
muž v biskupskej reverende.

Kapitán Bernard de Andijos sedel pri stole na terase a nacpával sa kuracinou
ktorú Toulouský Biskup po tom čo sa uklúdnul dal služobníctvom doniesť z
neďalekého hostinca.

- Keby mi niekto pred pár rokmi bol povedal že ešte raz v živote s vami
budem sedieť pri jednom stole bez toho aby som vás zaškrtil, zrejme by som
ho bez váhania prepichol svojim mečom.

Vystrelil zo seba bez okolkov s obligátnym úsmevom od ucha k uchu.
Fontenacovi zabehol hlt vína ktorý si práve nalial do hrtana a prudko sa
rozkašľal.

Jeho samozvaný spoločník na dnešnú večeru ho dobromyseľne buchol po
chrbte. Keby sa v poslednej chvíli nebol oboma rukami zachytil stola, bol by
istotne odletel do záhrady.

Andijos bezstarostne pokračoval vo svojich litániách.

- Kedysi som nepochyboval že práve vy ste sa postarali o jeho upálenie. Teraz

už však už uplynulo dosť času a ja viem medzičasom oveľa viac. Teda aj to kto sa postaral o zničenie môjho priateľa. A tiež že sa mu už onedlho na to dostalo spravodlivej odmeny. Teraz hnije vo svojej cele v Pignerole. Viem teda KTO ale nikdy som nepochopil PREČO. Tí dvaja sa síce poznali, ale nikdy nepestovali nejaké osobné styky, a tiež nemyslím že by si stáli v ceste pri svojich obchodoch.

Baróna vôbec neprekvapilo že novopečený kapitán je dobre informovaný. On bol zasa na oplátku informovaný že tento veselý Gaskonec sa rýchlo stal obľúbencom vychýreného grófa D'Artagnan ktorý bol jeho krajanom. A bol to práve tento ktorý na kráľovský rozkaz zatkol prefikanú vevericu a neskôr aj osobne eskortoval priamo až do väznice na samom juhovýchodnom okraji kráľovstva v Pignerole.

Fontenac sa napokon rozhodol hovoriť úprimne:

- Musím sa vám priznať, že dokonca aj jeho bratovi, jeho excelencii veľaváženému Arcibiskupovi, pánovi de Fouquet, je tento aspekt celej tej záležitosti jednoducho záhadou.

Zrazu zvrátil čelo akoby o niečom uvažoval.

- Nuž ešte jeden z vašich starých gaskonských priateľov mu tam odnedávna robí spoločnosť! Zvolal odrazu a nervózne sa zasmial.

- Vás bývalý dobrý priateľ, Gróf de Lauzun, ako som počul!

Bernard vyvrátil oči k nebu v mučeníckom geste za ktoré by sa nehanbil ani Benoit de Fontenc pri kázaní na kancli.

- Načisto zošale! Bol presvedčený že sa iba tak mirnix-dirnix stane kráľovým bratrancom a teraz vidí čo z toho má!

- Samolúbosť je jedným z obľúbených diablových hriechov. Neodpustil si bývalý arcibiskup mentorskú poznámku sprevádzanú výrečným gestom ukazováčika pravej ruky.

Andijos si pritom v duchu nostalgicky zaspomínal koľko sa kedysi na tých jeho kázaniach nasmiali, a srdce mu stislo žiaľom nad dávnymi časmi o ktorých tak často rozprával svojej manželke. Preto mu veľmi záležalo na tom aby aspoň synovia jeho priateľa boli rehabilitovaní a dostalo sa im spravodlivosti.

Vojna a životné skúsenosti ho zocelili. Už dávno nebol ten naivným rojkom z veselých Toulouských čias. Vedel že kráľ sa chystá použiť túto jeho poslednú zbraň ako veľkodušné gesto ktoré má donútiť pani du Plessis-Belliere aby sa mu napokon podvolila. Bolo totiž verejným tajomstvom aký je do nej blázon. Celé kráľovstvo sa na tom zabávalo, a bolo nad slnko jasnejšie že panovník sa tento krát svojho cieľa nevzdá.

Radšej si netrúfal ani domyslieť do konca čo by na to povedal Joffrey. VAE VICTIS. Beda porazeným!

Staro-novopečený Biskup zo St.Sernin ešte raz chvatne prebehol očami pod riadkoch Colbertovho dopisu:

Myslím že nemusíme dlho chodiť okolo horúcej kaše. Som presvedčený že v úvahách sa obaja zhodneme. Nalejme si teda čistého vína. Povedal dvojzmyselne a dolial do čiaš.

- Kráľ uvažuje o tom ktorý z titulov by mohol dať Peyracovým synom bez toho aby im dal tie pôvodné, pripomínajúce proces z ich otcom. Hľadá nejaké doslova šalamúnske riešenie tohto problému.

- Tak je. Prikývol gaskonský kapitán.

Fontenac sa naňho tentokrát zadíval pevným pohľadom:

- Sľubujem že urobím to najlepšie čo bude v mojich silách aby som obnovil česť grófových potomkov.
- Dávam vám na to moje slovo. Vyhlásil slávnostne kým si naposledy štrngol zo svojim hosťom pohárom naplneným až po okraj iskrivočerveným pravým burgundským .

Ak by o niečo neskôršie niekto s tých čo sa kedysi pravidelne zúčastňovali na slávnostiach Školy lásky v Paláci Veselého Poznania videl scénu ktorá sa odohrala keď už sa takmer stmievalo, neveril by vlastným očiam: A to sa ešte na dôvažok odohrávala v záhradách letohrádku Joffreya de Peyrac, Toulousanmi a obyvateľmi južných provincií ešte stále zvanom grófom Toulouskym, upáleného zaživa na námestí de Greve v Paríži na kráľovský rozkaz.

V posledných slnečných lúčoch dňa, tesne predtým ako slnko zmizlo za obzorom v záhrade pred tým romantickým vzdušným stavaním, bývalý Arcibiskup Toulouský dával dojata znak požehnania na čelo kapitána Bernarda de Andijosa a odprevádzal ho až k bráne zo slovami: Boh vás žehnaj a opatruj kapitán. Na bojisku, na cestách i pri domácom ohnisku.
Tesne predtým ako sa tento po večeri napokon vyšvihol do sedla, sa mu však Fontenac ešte stihol zdôveriť priškrteným hlasom: Viete, to ON mi pomohol uhasiť ten pekelný oheň čo ohrozoval naše mesto ...

Keď Bernard de Andijos odcválal, Arcibiskup tam ešte dlho stál bez pohnutia a díval sa do tmy. Rozjímal nad tým že božie cesty sú skutočne nevyspytateľné a že aj s tých najzarytejších nepriateľov sa napokon môžu stať takmer priatelia.

Neskoršie keď osamel zasadol tento ešte vždy horlivý muž cirkve za stolom vo svojej improvizovanej pracovni, ktorá sa mu v lete stávala hlavným miestom na prípravu svojich kázaní. Tentokrát sa však nechystal napísať niektorú zo svojich slávnych litánií, ale zhrnúť si fakty o ošemetnej záležitosti v ktorej ho samotný kráľ slovami Colberta požiadal o pomoc. Vtedy ešte nemohol tušiť že kráľovi tento romantický plán napokon prekazí samotná Angelika a teda sa svedomite pustil do práce.

Fontenac mal síce svojho démona: túžbu po moci a pokušenie vždy bezvýhradne vládnuť, ale nikdy nebol hlupák. Bol to sčítaný a vzdelaný muž, teda si vedel spočítať dve a dve a jeho rovnica mu jednoznačne hovorila že kráľ hľadá nejakých schopných predkov pre synov Madame du Plessis-Belliere ktorý by podľa možností neboli Albigenský, rebeli alebo vzbúrenci. Znamenalo to že chce napraviť svoje staré hriechy z počiatku svojej vlády a potomkov prekliateho čarodeja akýmsi zamotaným spôsobom rehabilitovať aby nezostali bez slušných titulov a dobre vynášajúcich pozemkov. Nebolo však kvôli tomu možné ani vziať tituly či pozemky už darované len tak z ničoho nič späť od niekoho iného, i keby im mali právne patriť. Veľmi dobre chápal toto kráľovo rozhodnutie. Najmladší syn pani de Plessis-Belliere zdedil hodnosti aj majetky po svojom otcovi, oni však nemali nič.

Na druhý deň vstal hneď ráno a z vervou sa pustil do už včera načatej práce.

- V obyčajný pondelok predsa môže omšu slúžiť aj kňaz. Ja mám teraz dôležitejšie veci na práci.

Mykol plecami a poslal sluhu z odkazom do katedrály.

Po dlhoročných rešeršiach rodokmeňu posledného potomka Toulouských grófov nebolo ničím zvláštnym že Fontenac bol viac ako dobre oboznámený s jeho predkami. Či už s tými čo mali už dávnejšie do činenia s pozemkami jeho baní v Salsigne a na okolí, nachádzajúce sa v provincii Aude rovnako ako aj o rode ktorý bol majiteľom starého lenného hradu de Peyriac v usadlosti Peyriac-Minervois, patriaceho jeho starodávnym predkom po ktorých zdedil aj časť svojho priezviska.

Jemu zverenej úlohy sa zhostil o to horlivejšie že ho už roky trápili výčitky svedomia. Výpiskov mal dosť. Kráľ však nechcel výpisky, ale overené a potvrdené kópie materiálov.

Samotný Joffrey mu uľahčil jeho detektívnu prácu tým že mal doslova mániu v skupovaní hradov, zámkov a pozemkov ktoré kedysi patrili akémukoľvek z jeho predkov. K dobru svojmu bývalému sokovi v hre o vládu nad ružovým mestom započítal aj to že sa rodina Peyracovcov ako i grófov Toulouských podieľala na výstavbe kláštora Sainte-Marie de Fontfroide.

V Biskupovej hlave to vrelo a kolečká sa točili na plné obrátky:

Jedno už vedel dávno. Spojením medzi šľachticom ktorému v žilách kolovala krv týchto starobylých rodov s vznešeným pôvodom Joffreyovej matky sa tento dopracoval k rodokmeňu na ktorý sa z oprávnenou závišťou mohol pozerat' ne jeden francúzsky šľachtic z najvyššieho rodu ba dokonca aj samotný francúzsky kráľ. A práve toto na tomto celom podujatí bolo to najnebezpečnejšie. Povedal sám sebe a spravil si k tomu šifrovanú poznámku v podobe okruženej hviezdy.

HA! Zasmial sa barón de Fontenac v duchu ironicky a tak trochu hystericky po tom čo pár krát prešiel všetky svoje zozbierané záznamy.

Nájst' nejakých schopných predkov Joffreya de Peyrac du Morens d'Irristru pre synov Madame du Plessis-Belliere ktorí by podľa možnosti neboli Albigenští, alebo nejakí vychýrení rebeli alebo vzbúrenci akými boli všetci grófi Toulouskí ale aj predkovia z línie Peyriac či Foix bude veru doslova diabolsky spleťtá úloha!

Nalial si do pohára trochu vína ktoré poctivo zriedil vodou, nastrúhal si brko, pomädlil si ruky, a pustil sa do práce. 🍷🔍

Andijos a tajomstvo toulouskeho prekliateho zlata

Prolog 1:

„Vzpomínáte si na ,toulouské zlato‘?“ říkal arcibiskup polohlasem. „Když Servilius Scipion připravil chrám o jeho výzdobu, byl za svou bezbožnost potrestán. Tak vzniklo rčení o ,toulouském zlatu‘, jež připomíná neštěstí, které přináší nepoctivě nabyté bohatství.“

Hrabě de Peyrac se nepřestával usmívat.

„Mám vás rád,“ šeptal, „a obdivuji vás. Máte v sobě něhu a krutost zásadových lidí. Vidím ve vašich očích plápolat plameny inkvizice. Takže mě neušetříte?“

„Sbohem, pane,“ procedil arcibiskup sevřenými rty.

Prolog 2:

To je pravda,“ potvrdil zachmuřeně mnich. „To zlato odolalo dokonca triatřiceti zařikáváním. Což ovšem nebrání tomu, aby ho mág nemohl nechat za hřmění hromu zmizet, kdykoliv si bude přát. Sám toulouský arcibiskup byl svědkem tohoto děsivého úkazu, který ho nesmírně zneklidnil. Mág se tím chlubil a říkal tomu „výbušné zlato“.

Masseneau se pokusil zažertovat:

„Když vás tak poslouchám, otče, byl by obžalovaný schopen nechat tenhle palác spadnout stejně, jako Samson zbořil sloupový chrám.“

Bécher vykulil oči a rychle se pokržíval. „Oh, neprovokujte čaroděje!

Po tom čo opustil letohrádok Andijos veváľal do mesta bránou svätého Michala. O chvíľu už hádzal opraty sluhovi pred hostincom pri Narbonskom kaštieli kde bol na túto noc ubytovaný. Tento sa nachádzal hneď v uličke vedľa Solného námestia, o ktorom Joffrey zvykol vravieť že by ho Arcibiskup najradšej na ňom upálil. Vtedy sa na tej predstave zvykli smiať z celého hrdla, hoci si bolo treba uvedomiť, že od poslednej popravy takého druhu prešlo iba niečo cez päťdesiat rokov. Ani len vo sne by ich nenapadlo že Toulouský Gróf bude jedného dňa skutočne odsúdený k takémuto druhu smrti. Mladý muž bol po troch dňoch cváľania poriadne unavený a preto sa nezdržal dolu v krčme ale šiel rovno hore do svojej izby. Roztvoril okno dokorán a nadýchal sa čerstvého vzduchu prinášajúceho od blízkej Garonne jemný vánok skorej jesene ktorá v ružovom meste bývala zavše teplejšia ako leto v Paríži. Páčilo sa mu že tu naňho dýchala stará slávna história Toulouse. Oficiálna línia grófov Toulouských síce zanikla, ale napriek šikovným trikom vtedajších arcibiskupov a panovníka, vďaka ktorým Languedoc aj Provence po smrti Jany Toulouskej pripadli francúzskej korune, dnes už nikto neskúšal poprieť že Joffrey je priamym potomkom toho presláveného rodu. Narbonský kaštieľ patril po stáročia Grófom Toulouským, kým sa ich posledným potomkom nestal nepohodlný, a teda ho až tak neoplakávali keď ho prepúšťali korune. Postavili si nový palác na opačnom konci mesta. Na jeho údržbu však časom chýbali peniaze a tak aj tento postupne chátral. Joffrey de Peyrac mu po dlhej dobe vrátil slávu a starý lesk, keď ho dal po svojom návrate z ciest od pivníc až po strechu celý zrenovovať. Teraz v tom bývalom, starom a legendami opradenom sídle slávnych grófov, lepšie povedané v jednej jeho časti ktorá ešte zostala zachovaná, pretože ostatné boli v takom zlom stave že ich museli zbúrať, sídlil súdny parlament mesta. jediná vec ktorá sa nezmenila ani od čias Raymonda VII, bol kľopot narbonských mlynov, ktoré boli odjakživa súčasťou kaštiela - a krásne práčky ktoré pri nich vo vode s vykasáňmi sukňami prali prádlo. Pri otvorení okna mohol ich kľopot počuť až sem.

Bernard si vyzul čižmy, zhodil zo seba kabát a len tak v košeli sa uveľbil na pohodlnej posteli. Po takom dlhom čase znovu v ružovom meste, bolo takmer nemožné aby sa mu pred očami nezačali vynárať staré spomienky a tieň minulosti. Palác Veselého poznania. Jeho povestné Školy lásky. Fialky. Víno. Hudba, tanec, láska. Niekedy sa mu zdalo ako by sa to všetko odohrávalo v akomsi inom živote.

Ach, načo sa len trepali na tu prekľatu svadbu. Tu v meste by Joffreya nikdy neboli mohli zatknúť. A keby aj boli by im ho vzápätí vyrvali z rúk. V

spomienkach sa vrátil ku dňu kedy sem docválal celý rozhorčený po tom čo bol svedkom ako Angelike v Louvri ukladali o život.

Keď toho leta roku pána 1660 na radnici vyrozprával ako bolo zaobchodené s grófom v Paríži, a rozprávanie ukončil tým ako napokon osobne Kráľov brat a jeho milenec ukladali v Louvre o život grófky de Peyrac, práve docválal aj Celbaraud ktorý toto všetko zhrozeným poslucháčom potvrdil. Ihneď bolo zvolané tajné zhromaždenie. Pobúrenie medzi členmi parlamentu bolo neslýchané. V miestnosti to doslova vrelo. Po všetkých peripetiách osudu mesta za posledné storočia tento útok na posledného potomka v celom kraji veľmi vážených Grófov Toulouských brali doslova a do písma ako útok na celú provinciu. Skutočne majú slúžiť takémuto panovníkovi? Kráľovi ktorému sa nedá dôverovať? Či ho neprijali s celou pompou a slávou? Či ich neubezpečoval aký je rád že provincia pod ferulou Grófa de Peyrac rozkvitá a je takmer jediná v kráľovstve ktorá nemá problém z odvádzaním vyrúbených daní? Či azda Peyraca a jeho manželku kráľ nevyznamenal tým že ich dokonca pozval na vlastnú svadbu? A teraz takáto zrada! Upáliť šľachtica ktorý má slávnejší rodokmeň ako samotný Ľudovít XIV, to je do neba volajúci hriech. Veď jeho predkami boli starí francúzski králi. Tých anglických hrdí južania radšej vždy elegantne opomenuli.

Po návrate z Paríža ešte vyrozprával svoje aj rozhorčený Massenau, ktorý bol doslova donútený predsedať tomu už dopredu rozhodnutému procesu, sypúc si popol na hlavu že ho donútili byť súčasťou takej frašky. V meste to medzičasom vrelo ak vo včelom úli. Kto s významných osobností provincie či mesta bude na rade ako ďalší, ak sa to kráľovi zapáči? Paríž je ďaleko, dane čoraz väčšie, a právomoci parlamentu čoraz viac oklieštenejšie. Nie veru, chovanie Ľudovíta XIV prekračuje všetky medze – a ak Andijos hovorí o nutnosti povstať voči takýmto praktikám, budú ho v tom podporovať. Bernardovi, ktorý už mal určité vojenské skúsenosti z rokov keď bol jeho priateľ z detstva, mladý Joffrey de Peyrac na cestách, nepadlo zaťažko zhromaždiť okolo seba skupinu oddaných a verných. Ale vedel že sa musí poponáhľať, pretože aj naňho a Cerbalauda už bol vydaný zatýkač, a je len otázkou krátkeho času kým sem dorazí nový posol s oficiálnym nariadením. Toho prvého sa totižto elegantne po ceste zbavil Cerbalaud, aby doma na juhu získali aspoň trochu času. Potrebujú predsa nejaký ten náskok.

Andijos a Cerbalaud sa už na druhý deň večer v prestrojení vybrali observovať „Bosorákov palác“, ako ho neúčtivo volali severania ktorí sem dorazili na kráľovský rozkaz. Ružový palác bol zapečatený a strážený. Avšak práve preto že zatiaľ tu ešte bolo iba tucet mušketierov z kráľovskej gardy ktorí táborili vonku v záhradách, najvzácnejšie veci odviezli do depozita Toulouského parlamentu. Očakávalo sa že kráľ po ne pošle, avšak nie že to bude skôr ako by bol Peyrac právoplatne odsúdený. Takýto postup už vtedy neveštil žiadny dobrý koniec. Zabavili všetko – nábytok, porcelán, vzácne obrazy, zrkadlá dokonca aj riady z kuchyne. Čo neodniesli kráľovskí vojaci, po ich odchode dostalo nohy a nemalá časť zariadenia sa dokonca ocitla na Toulouskom dvore

zázrakov. Za pár dní bol palác celkom vyplienený, pozlátené štukatúry postrhávané, dokonca aj okná a okenné tabuľe s častí chýbali. Veď kvalitné sklo bolo v tom čase drahé, a zrejme s nim už veselo obchodovali priekupníci ktorí sa viacej báli zúfalej chudoby ako samotného diabla. Avšak palác, hoci zdevastovaný a zneuctený, ešte stále stál, pretože to bola skutočne solídna stavba a aj preto, lebo sa ho báli podpáliť aby požiar azda nepreskočil na celé mesto.

Pre dvoch mladých mužov ktorí tam zažili najšťastnejšie a najveselšie roky svojho života to bol smutný pohľad.

- Teraz palác za ten krátky čas čo sme tu neboli už vyzerá ešte úbohejšie ako v časoch keď sa Joffrey vrátil z ciest.

Vzdychol Andijos dobre ukrytý v kríkoch.

- Vtedy bol tiež celkom na spadnutie. Dodal.

- Jeho matka sa príchodu milovaného syna už nedožila. Aspoň že ja som vtedy z vojenskej výpravy dorazil včas. Keď umierala, držal som ju za ruku.

- A kde boli vtedy jeho bratia? Spýtal sa Cerbalaud, ktorý nebol o Peyracovej mladosti tak dobre informovaný ako jeho priateľ.

- Ani jeden s nich vtedy už nežil. Zomreli na Mor. Práve vtedy zúrila v meste epidémia. Zhrnul Bernard stručne.

- A nebál si sa keď si bol pri nej, že sa nakazíš aj ty? Zdvihol jeho spoločník obočie.

- Grófká nezomrela na mor, i keď si to každý myslel. Bola to silná žena avšak ako povedal lekár ktorého privolali mala už slabé srdce, pretože veľa vytrpela. Manžela jej zniesli zo sveta florentským nápojom, od najmilšieho syna už roky nedostala správu, a napokon v krátkom čase zomreli obaja starší synovia. Po ich smrti sa velítelia na ňu vrhli ako draví supi. Myslím že už bola zo života veľmi unavená.

Bola však presvedčená že Joffrey žije. Neustále opakovala že ho ochráni krv v prsteni. Pravdu povediac, netuším o čom presne hovorila. Ale Joffrey zrejme vedel o čo ide, podľa toho ako sa tváril keď som mu to celé vyrozprával.

„Povedzte mu, nech mi odpustí že už som nevládala naňho počkať. Moje dni sa naplnili a moja duša sa túži vydať na večnú púť. Avšak moje srdce nikdy neprestane nad nim bdieť. Povedzte mu že ho milujem a že bol moje najmilšie dieťa. V jeho srdci ho navždy budem sprevádzať na jeho pozemskej púti, kým sa jedného dňa nestretneme znova pred očami pána. Viem že to nemal ani nebude mať ľahké, ale bude žiť dlho. Veľmi dlho. Napokon zvíťazí a bude veľmi šťastný. Viem to. Je pod ochranou rodu, polmesiaca a koruny z Albi a hviezdy posolstva grálu. Nech nezabudne na náš prsteň.“

- To boli jej posledné slová. Snažil som sa zapamätať si to čo najlepšie, ale hlavne s toho záveru som nepochopil ani slovo.

Dokončil Andijos a oči sa mu sentimentálne zamlžili.

- Bohužiaľ nemala pravdu. Dodal ešte zamyslene a obaja mladí muži sa pustili cestou dolu ku Garonne na pripravované stretnutie.

- Nuž ale šťastný bol, to áno ibaže mu to dlho nevydržalo ...zašeptal Cerbalaud celkom po tichu.

Najskôr Arcibiskup a potom dokonca samotný kráľ. Andijosovi, ktorý si znechutene hovoril že dôvodom Joffreyovho zatknutia je istotne aj túžba zmocniť sa jeho bohatstva, mal vlastný nekalý plán ako prekaziť nekalé plány

iných. Ak mu vyjde, tá zberba v Louvri sa dlho zo svojho víťazstva tešiť nebude. Vravel si zamračene na druhý deň, znovu observujúc okolo Paláca veselého poznania v prevleku za stolárskeho majstra, tentokrát za denného svetla.

Keďže však v meste už medzičasom bol aj oddiel kráľovských dragúnov ktorí dozerali na zabavenie Joffreových majetkov, a časť s ních táborila priamo na nádvorí kedysi najhonosnejšieho sídla v Toulouse, musel si bývalý najlepší priateľ majiteľa ružového paláca vymyslieť lešť ako sa doňho dostať. To však preňho bolo ľahšie ako by sa ktokoľvek nazdával. Dnu sa dostali tajnou chodbou ktorá viedla popod múry mesta a okrem krivého grófa o nej vedelo iba pár ľudí. Medzi nich patrili samozrejme aj Angelika, Kouassiba, Margot a on sám. A samozrejme štyria šikovní murári ktorý na nej pracovali. Bernard na svoje veľké počudovanie našiel v tajnej skrýši vinnej pivnice to čo hľadal – toto nám na začiatok pomôže, vravel svojim mužom. Vtedy ešte vôbec netušil že v meste sa už na plné obrátky rozbehla zbierka za dobrú vec. Keď sa inak pomalí a pohodlní južania raz rozhodnú pre revoltu, všetko ide zrazu veľmi rýchlo.

Keby sa bol mohol už skôr tajnou chodbou dostať do paláca, bol by mohol Angelike priniesť aspoň nejaké slušný obnos peňazí – ale už ihneď po Joffreyovom zatknutí bolo všetko deň a noc strážené. Kráľovskí dragúni sa tam vtedy ešte rozvaľovali v honosných posteliach, v hodvábnych poduškách, kým neskôršie všetko zariadenie z paláca neodviezli. Tiež si nebol celkom istý či skrýšu neobjavili pri tom čo strhávali štukatúry a pozlátené obloženie, ktoré bolo aj v miestnosti vyhlásenej za akúsi klubovňu mužov, umiestnenej vo vínnej pivnici. Vchod do nej bol umne schovaný medzi sudmi. Ale tentoraz z istotou vedel že nenašli. Oblúbený veselý barón mal všade v meste spojencov a mladý pisár ktorého poverili dôležitou úlohou spisovať všetky predmety zo zlata, pretože ten ktorého si dovezli zo sebou náhle ochorel, mu obstaral opis zoznamu. On sa takto na vlastné oči mohol presvedčiť že nič takého, na čo by v tej tajnej skrýši boli zákonite museli naraziť, na zozname nieje.

Andijos vzdychol a prevrátil sa na posteli na bok. Hoci bol na smrť unavený, nedarilo sa mu zaspať. V hlave mu doslova mávalo. Roky potláčané spomienky sa mu teraz vynárali pred očami jedna za druhou. Podoprel si bradu rukou a pokračoval vo svojich úvahách.

Mladá grófka de Peyrac netušila, čo sa vtedy po jeho návrate do Paríža odohrávalo za jeho večne usmiatej fasádou. Po prvý krát v živote sa poriadne hanbil že rozhajdákal všetky peniaze ktoré dostával za služby v Peyrakovom dome, a tým pádom nielen že nemá ako pomôcť svojmu priateľovi ale sa nedokáže poriadne postarať ani len o jeho manželku. V Toulouse sa pokúšal požičať nejaké peniaze, ale každý koho oslovil mu neveril že tie peniaze potrebuje pre manželku bohatého Toulouského grófa, netušiac v akej zúfalej situácii sa táto nachádza. Ani vo sne ich nenapadlo že by mohla naozaj byť bez prostriedkov. Peyrac mal predsa aj mestský palác v Paríži. A peniaze u bankárov. Jednoducho a proste si mysleli že Bernard D'Andijos zasa prehral v kartách a chce z nich niečo vylákať v grófovom mene.

Velitelia Joffrey de Peyrac sa sami topili v dlhoch, Riguet ako na potvoru nebol v meste. Vybral sa až domov do rodného Coudures a aby mal aspoň na

cestu späť do Paríža predal svoj holubník. Napokon sa mu podarilo zohnať aspoň tých tisíc pištolí ktoré priniesol Angelike. Vtedy sám sebe odprisahal že sa už hazardných hier ani len nedotkne. Ten sľub po odcvátaní z Louvre toho osudného dňa dodržal až dodnes.

Keď Andijos dospel v spomienkach až sem oči samu zahmlili sentimentálnym pohnutím. Vzápätí sa mu však na tvári objavil široký úsmev.

- Ach, ako by sa len Joffrey smial keby len vedel čo za husársky kúsok jeho priateľ pripravil pre nehodného panovníka! Zasmial sa popod fúzy. Aspoň takto čiastočne pomstil svojho priateľa.

Tieto oveľa zábavnejšie spomienky ho napokon celkom prebrali a ešte pri nich aj dostal chuť na víno. Telo bolo celkom unavené ale duch bol ešte čulý.

Povedal si že si dá priniesť krčiazok na izbu.

Zámerne nenocoval u niektorého zo svojich priateľov v meste, pretože inak by ho snád' zasa zatiahli do niektorej z nekonečných vášnivých južanských diskusií, pri ktorých zvyklo víno tiecť potokom, a zasa by sa zdržal dlhšie ako mal naplánované, a nedodržel sľub ktorý dal svojej Márii.

Keď vystrčil hlavu z dverí izby ktorá sa stala jeho útočiskom na túto noc zbadal dievča ktoré tam upratovalo. Práve tam niekomu vo výklenku usilovne leštilo čižmy. Hej malička pod' sem nože mi skoč dolu po krčiaztek vína. Vtlačil jej do ruky dve mince. Zvyšok si môžeš nechať. Usmial sa veľkodušne. Keď dievča o chvíľu zaklopalo na dvere a podávalo mu džbán s pohárom, všimol si že má pekné zelenomodré oči. Nie však také pekné ako Angelika, bývalá grófka de Peyrac. Oči ktoré spôsobovali že on utáraný Andijos strácal reč, že zlatý hlas kráľovstva takmer stratil svoj tón a teraz dokonca vyvolali nespútané vášne u samotného kráľa. Zlé jazyky sa dali počuť že inak obávaný panovník sa kvôli pekným očiam pani markízy du Plessis-Belliere už neraz celkom zosmiešnil.

Kedy ju vlastne videl naposledy?

Mladý muž zvrátil obočie a snažil sa rozpomenúť sa.

- Áno správne! Rozprávali sa spolu vo Versailles? Ano, presne tak! Na hostine kam ho kráľ pozval po tom čo mu ako prvému daroval rád modrého kabátca. Lauzun potajme nadsakoval od radosti že dosiahol svojho. Toľko s tým Andijosom kráľovi píľil uši, až sa za to dokonca raz dostal do Bastilly.

- Vidiš aký som priateľ! Vidiš ako som sa ťa zastával!

Ten krpateľ nafúkanec ani len netušil že zavážilo celkom niečo iné: Kráľ sa rád ukazoval veľkodušný a hlavne súrne potreboval ďalšieho skúseného veliteľa pluku ktorý by mu bol oddaný. Skúsenosť ho už stihla naučiť že rebeli ktorým veľkodušne odpustil mu bývali najoddanejší. A Condé a Turenne, ktorí vedeli ako správni vodcovia armád oceniť aj kvality nepriateľa, vychvaľovali Andijosové strategické schopnosti do neba.

Péguilin sa otočil k Angelike: A vy! Myslíte že by som vám nebol schopný vybaviť nejaký úrad keby ste bola zostala u dvora? Ale po vás akoby sa vtedy bola zľahla zem. Mávol rukou, na znak že to je už zbytočné teraz rozoberať. Pripili si spolu, vymenili pár slov a potom sa každý pobral svojou cestou. Lauzunovi, ktorý zazrel jednu zo svojich „rozrobených“ dám sa zaprášilo pod

opätkami a oni na chvíľu osameli.

- Ak sa niekedy vyberiete na juh, nezabudnite navštíviť starého priateľa.

Usmial sa na ňu na rozlúčku.

- Ach drahý Bernard, vzdychla bývalá grófká de Peyrac. Čo by som tam teraz ešte robila... bez neho... dodala takmer nečujne.

Nedá sa poprieť že sa Andijos najskôr čudoval že ju vidí u dvora veď to bola veľká láska. Najskôr sa pošepekávalo že si gróf nevestu kúpil. Každý ale chcel vidieť tú krásnu Poitievanku na vlastné oči. Od čias krásnej Paulíny, legendárnej krásavice mesta, nemali v meste takú podívanú. Celé mesto sa tešilo s nimi keď sa im narodil syn. A Bernard sa všade pyšnil že bol jej „prvým manželom“.

Bývalý prvý muž v službách pána najslávnejšieho a najkrajšieho paláca v básnikmi ospevovanom ružovom meste si nalial do pohára a znovu sa vrátil k starým spomienkam, tentokrát vedome a cielene. V duchu sa preniesol k tej osudovej neskorej jeseni roku 1660.

Hoci sa už blížila zima, tu v Toulouse bol práve jeden z tých typických teplých večerov, ktorý veselých južanov nenechal ani len pomyslieť na to že v niektorých vyššie položených oblastiach v kráľovstve už dokonca aj sneží. Vo svojom mestskom paláci na konci jablkovej ulice sedel Barón de Riguet vo svojej izbe pri svetle sliepňavej sviečky a díval sa zamyslene z okna. Bože, môj, vravel si. Proces ešte ani poriadne nezačal a oni už nielenže všetko vyrabovali ale vytrhávajú dokonca ešte aj olovené potrubia zo stien. Palác veselého poznania bol jeden z mála v meste ktorý mal cisterny a systém olovených trubiek na vodu. A fontány. A bazén. Nuž veru, ten plánovali spolu. Aj to víno ktoré na veľké prekvapenie svadobčanov tieklo prúdom z fontánok u brány paláca v deň kedy sa Veľký Kriváň oženil. Riquet mal v grófovi nielen priateľa a štedrého mecenáša, ale aj fundovaného vedca na dišputy, akému široko ďaleko nebolo páru. Zaťal sánky.

- Vraj bosorák? Ten mladý kráľ sa musel načisto zblázniť. Ale v zapätí si povedal že to celkom istotne nebolo z jeho vlastnej hlavy. Och veličenstvo máte že to nehodných radcov. Tých ktorí vás okrádajú rovno pred nosom nevidíte, a tých čo vám verne slúžili a plnili pokladnicu bez rozmyslu odsúdite.

Teraz bol vskutku rád že mu predvídavy Joffrey povedal že by nebolo dobré aby v plánoch na kanál predložených pánovi Colbertovi figurovalo aj jeho meno, a tak trochu sa za to hanbil. Odpusť mi priateľ môj. Prihovárал sa mu v duchu. Som iba obyčajný barón, ktorý sa musí postarať o svoju rodinu. Nemám žiadne dostatočne závažné styky medzi vysoko postavenými ľuďmi u dvora. Nemám ti ako pomôcť.

Napriek tomu hneď ako sa dozvedel že je Andijos v meste, pozval ho, poriadne ho vyspovedal a nechal ho pár dni u seba potajme prespať. Pri rozlúčke mu šuchol do ruky objemnejší mešec. To je na začiatok. Pre spravodlivú vec! Veľa šťastia! Nebol jediný kto v ružovom meste potajme podporoval vzbúrencov už od prvého dňa. Avšak všetci boli nadmieru opatrní. Preto Andijos a Riquet podpísali zmluvu podľa ktorej mu mladý barón predal svoj starý polorozpadnutý mestský palác s deravou strechou do ktorého neustále zatekalo. Až sa to všetko jedného dňa skončí, dostaneš ho odo mňa späť. Ubezpečoval ho tľapkajúc ho po pleci kým ho odprevádzal k zadnému východu z jeho domu.

Keď kráľovskí mušketeri s tromi oddielmi vcválali do mesta aby konečne oficiálne prebrali zabavené zlato, Andijos už mal do detailu premyslený plán. V duchu sa uchechtol: Či tí arogantní severania nemleli neustále dokola o prekliatom, bosoráckom, Toulouskom zlate? Kto chce kam, pomôžme mu tam!

Pokračovanie: Kto chce kam, pomôžme mu tam alias **Kto sa smeje naposledy, ten sa smeje najlepšie.**

PROLOG 1 :

Cerbalaud s očima rudýma nevyspáním a s voskovým obličejem odvyprávěl konec tragédie, do níž byl nejpodivnější náhodou také zapleten. Měl té noci stráž ve stájích v Tuileries, když se zahradami přirítíl udýchaný muž bez paruky. Byl to Bernard d'Andijos. Proběhl velkou galerií, až se ozvěna jeho dřevěných podpatků ozývala v celém Louvru i v Tuileries, a vylákala z pokojů a bytů vyděšené tváře. Andijos srážel strážné, kteří se ho pokoušeli zastavit. Přitom, jak rychle nasedal na koně, že sebe vysypal, že madame de Peyrac byla právě málem zavražděna a on sám že se pobil s princem Orleánským. Za okamžik už projížděl branou Saint-Honoré a křičel, že jede vzbouřit Languedoc proti králi. „Och, chudák markýz,“ rozesmála se Angelika. „On... a vzbouřit Languedoc proti králi?“ „Myslíte, že to nedokáže?“ zeptal se Cerbalaud. Vážně zvedl ukazovák. „Madame, vy nechápete gaskoňskou duši! Smích i vztek se v ní rychle střídají a nikdy se neví, jak to skončí. Když vztekem, pak pozor, nechodit Gaskoňci do cesty!“ (Angelika, Markýza andělů 2.)

PROLÓG 2:

Na úpätí Pyreneji, v srdci divokej Bearnskej prírody, neďaleko usadlosti ktorej domáci hovorili Morens, a severania Morenx, stál malý zámček, ktorý toho za svojich vyše 500 rokov existencie veľa videl a počul, a mal by veru o čom rozprávať aspoň ďalších 100 rokov. Príbehy lásky sa tu prelínali a striedali s prenasledovaním a krviprelieváním, ako to už v histórii ľudstva býva od počiatku časov. Láska a nenávisť. Nenávisť a láska. Aj rodiny ktoré zámček užívali sa tu neustále striedali. Jediný kto tam vytrval už generácie bola rodina správcu.

Najstarší z nich, starý dedko Porgues raz chlapcom v nestráženej chvíli vyrozprával celý príbeh ako otec Joffreyovú matku Aime neustále prekladal s kláštora do kláštora aby bola čo najďalej od svojho tvdošijného nápadníka, až skončila u Uršulíniek v Saint-Severi. Tam sa mladá žena zoznámila s jej neskoršou celoživotnou priateľkou Dianou, s ktorou si okamžite padli do oka a na vlastné počudovanie si tie dve rozumeli ako by sa už poznali večnosť. Gróf de Peyrac ktorý zdedil tvrdohlavosť po svojich predkoch vychýrených

Toulouských grófov, napokon tak či tak dosiahol svoje. Vzdať sa pre muža ktorý si po tom čo ju po prvý krát zbadal na jednej z veľkých slávností v ružovom meste a vzal do hlavy že bude stoj čo stoj jeho, neprichádzalo ako opcia do úvahy. Spočítal si dve a dve, vymyslel plán ako ju naoko skompromitovať bez toho aby ju skompromitoval skutočne, a ruka bola v rukáve. Otec krásnej Aime napokon kapituloval a zveril svoju jedínú dcéru s ťažkým srdcom do rúk neodbytného nápadníka. Bola že to veselica!

Keď tam po dlhej dobe tam zavítala mladá vdova, grófka de Peyrac, du Morens d'Irristru. Bola to krásna žena s nádhernými očami a tvárou madony orámovanej bohatými čiernymi vlasmi, ktoré by jej, ak by ich nosila rozpustené, istotne siahali až po pás, sama sa čudovala že starý dedko Porgues ešte žije. Ako rodine správcu hneď na prvý pohľad udrelo do očí, dvoch starších synov zo sebou neprivedla. Prišla iba zo svojim neduživým najmladším synom ktorého posledný úsek do kopca vyniesli v nosítkach. Koče sa zvykli otáčať o niečo nižšie ako bol zámok, pretože ten bol vtestnaný medzi dve skaliská a nebolo tam miesta. Tam boli aj stajne pre kone.

Aime de Peyrac v to leto roku pána 1637 pozvala aj svoju priateľku Dianu de Talazac-Bahus. Spoznali sa kedysi v kláštore u Uršulíniiek v Saint-Sever. Táto zo sebou priviedla aj svojho neposedného syna Bernarda. Tento spočiatku neoplýval nadšením že by mal robiť spoločnosť chlapcovi ktorý s ním nemohol behať po vonku a vystrájať kadejaké šibalstvá. Avšak čoskoro zmenil názor.

V to leto sa v múroch zámočku zrodilo priateľstvo ktoré potrvá roky. Joffreyová matka Dianu neskoršie požiadala či by mladý Bernard nechcel vstúpiť do služieb ako Joffreyov spoločník. Od tej chvíle sa tí dvaja stali nerozluční.

Andijos už vtedy pochopil že tento chlapec má viac rozumu ako všetci ktorých doteraz stretol.

Akokoľvek sa mu na začiatku čo len sekundu zdalo že pobyt s ním bude nudný, čoskoro zmenil názor. Grófku de Peyrac ani len vo sne nenapadlo kontrolovať zoznamy toho čo si tento poznanie chtivý chlapec objednával. A jej syn túto voľnosť využil v celom jej rozsahu. Spolu jedným dychom čítali knihy, pri objednávaní ktorých grófka de Peyrac nechala svojmu milovanému synovi voľnú ruku. Teda presnejšie povedané Joffrey predčítal a Bernard počúval, pri čom tento často svojmu spoločníkovi skákal do reči a neustále sa niečo vypytoval.

Anatómia ženského tela, umenie milovať od Ovidiusa a rovnomenná kniha od Chapelaina, a mnohé iné. Mladý Andijos, ktorého čítanie ako také dovtedy moc nezaujímal sa tetelil od potešenia čo všetko sa dozvedel, a jeho matka sa nestačila čudovať kde sa v ňom odrazu berie to jeho nadšenie pre literatúru. O pár rokov neskoršie, kým jeho mladý priateľ brázdil moria a oceány a hnal sa za exotickými dobrodružstvami, Bernard toho využil aby zvýšil svoju popularitu a so znaleckým nadhľadom zaúčal iných u armády. A tým si vyslúžil popri povesti vynikajúceho stratéga azda ešte viac bodov u svojich kumpánov.

Večne vysmiateho rojka však samozrejme zaujali aj rozprávania z cestopisov, ktoré bol sám lenivý čítať, ale prerozprávane z úst mladého Peyraca ich doslova hltal.

Joffrey sa postupne učil chodiť a Andijos si zaumienil že mu stoj čo stoj musí jedného dňa niečo ukázať, aj keby tam svojho druhu mal odniesť na pleciach: Na pol cesty medzi Coudures, kde stál otcovský dom Bernarda d Andijos a zámokom rodiny de Peyrac, neďaleko Morenx, teraz stála pri zrúcaninách starého hradu malá pevnosť. Táto často slúžila ako nocľaháreň pre presúvajúce sa armády. Používalo ju už vojsko nebohého kráľa Henricha IV, ktorého hlavne v Beárne nevolali inak ako Dobrý kráľ. To miesto skrývalo jedno veľké tajomstvo.

Na ďalší rok, posledné leto predtým ako Joffrey odišiel študovať do Montpellieru a on sám sa dal ku kadetom, čiastočne strávili spoločne v Beárne. A na šťastie prevažne bez ženského dozoru. Jeho priateľ hoci veru poriadne kríval, už stál pevne na nohách, a preto mu Bernard ukazoval všetko to čo mu predtým ukázať nemohol. Doslova ho povláčil po celej krajine. Od Lourdes po Pau, od Saint Severe a Courdures až po Bayone.

A samozrejme sa vrátili skúmať starovekú pevnosť. Kedysi si tam spolu rozhutovali ako takto niekoho prekabátiť – ale potom si to predvídavo rozmysleli a dohodli sa že tajomstve pevnosti zatiaľ nikomu nepovedia ani slovo. V budúcnosti túto stratégiu možno raz na niečo využijú.

Keď mladý dobrodruh Joffrey de Peyrac o pár rokov neskoršie vyplával z Montpellieru a jeho druh sa dal k vojsku, vtedy sa na pár rokov cesty nerozlučných kamarátov rozdelili, aby sa však po návrate mladého grófa do Toulouse znovu spojili.

Kto sa smeje naposledy, ten sa smeje najlepšie.

Bolo to krátko po Novom roku keď docválal z Paríža kráľovský posol s rozkazom vydať sa s konvojom na cestu, Bernard, hoci sa čudoval že všetko odvádzajú už pred právoplatne ukončeným procesom, teda rozhodol že je najvyšší čas precvičiť svoje plány. O to viac že na jeho a Cerbalaudovu hlavu už medzičasom boli vypísané vysoké odmeny.

Mesačné svetlo predierajúce sa malou špinavou okennou tabuľou súťažilo zo sliedňavým svetlom sviečky v strede stola okolo ktorého sa zhromaždila skupina urastených chlapov. Nebolo ich ani málo, ani veľa. Okrem Andijosa a Cerbalauda ich bolo presne tucet.

Bernardovi d Andijos už v mladých rokoch, hneď po príchode k armáde, vraveli že je rodený stratég. Prvý krát sa bojov zúčastnil ako mladý kadet keď sa jeho Toulouský priateľ vydal na more. Odvtedy stihol nazbierať nemálo skúseností. Dnes večer zhromaždil okolo seba svojich najspolahlivejších chlapov v pivnici jedného domu na predmestí St.Michel a dal sa im vysvetľovať svoj plán:

- Jeden z našich ľudí počul dôstojníkov ako sa rozprávali. Teraz je to už potvrdené. Celkom istotne sa budú vracat pôvodnou cestou, tak ako sme predpokladali. Vylodili sa síce v Bordeaux, a teraz chystajú nalodiť v Bayone, o to viac je však isté že znovu prenocujú v tej istej pevnosti.

Odmlčal sa premeral si významným pohľadom všetkých kumpánov v miestnosti. Vedel že môže dôverovať každému jednému z nich.

- Bohovia nám definitívne žehnajú pri našich plánoch. Nič lepšieho sa nám nemohlo stať! Mladému mužovi ožiaril tvár široký úsmev, ako vždy keď sa rozhovoril o svojom rodnom kraji.

- Tá pevnosť stojí iba dve hodiny cvalu od môjho rodného mesta Coudures. Pôvodne tam stál starý vojenský hrad ktorý ešte zažil slávu grófov Toulouských. Je to na pol ceste medzi Beárnskym zámočkom nášho grófa de Peyrac a mojím rodným mestom Poznám tam každý kameň. Hrával som sa tam ako dieťa. Dnes je z toho starého hradu už iba zrúcanina, ale silné múry opevnenia a dobrá strategická poloha inšpirovala vojenských veliteľov k obnoveniu malej vojenskej pevnosti, ktorá sa teraz pravidelne používa na prenocovanie pri vojenských presunoch krajinou Bearnu.

Bernard sa znovu veľavýznamne odmlčal, takže bolo nad slnko jasnejšie že teraz príde to najdôležitejšie. Počkal kým stíchne aj posledný hlas v miestnosti a potom teatrálné zdvihol ruku vo významnom geste vysoko nad hlavu a zamával zrolovaným hárkom papiera.

To miesto má jedno tajomstvo o ktoré sa dodnes nikto nezaujímal. Je tam tajná chodba, na ktorú si , ak o nej vôbec niekto niečo ešte vedel, dnes už celkom určite nikto nespomenie. Nájst' ju nemohli, pretože vchod do nej sme kedysi ja a gróf zámerne sami zasypali. Na tom mieste teraz rastie husté čerňacie. Ale myslím že nebude až také ťažké vchod zasa od neho oslobodiť.

Mladý muž rozvinul na rozheganom stole vlastnoručne nakreslený plán a dal sa vysvetľovať.

Muži boli odrazu ako keby ich bol niekto mávnutím čarovného prútika vymenil. Disciplinovane a pozorne počúvali. Keď skončil svoje výklady a odmlčal sa, doslova ho zasypali otázkami.

- Si si istý že kráľovskí dragúni prenocujú práve tam?

- Ale ako ich chceš všetkých uspať? Čo keď niektorí z nich nebudú chcieť piť to víno a pôjdu do miestnej krčmy?

- Ale ako to potom všetko odvezieme? Nevidel si koľko toho je?

- A odkiaľ vezmeme ten prach na ktorý sa to zlato má cez noc premeniť?

Spytovali sa hlasite jeden cez druhého za sprievodu divokej gestikulácie.

Nezaujatý pozorovateľ, hlavne ak by bol severan, by tento obraz mohol považovať za prejav vrcholného rozčúlenia všetkých zúčastnených, dokonca sa nazdávať že už sa schýľuje k bitke, avšak pre domácich to bola celkom normálna mierumilovná južanská konverzácia. Do toho tieklo prúdom víno z Joffreyovej tajnej pivnice, do ktorej vchod bol zavalený prázdnyimi sudmi, a tí prihlúpli dragúni čo ich poslali ho našťastie nenašli. Tak sa báli južanských strašidiel, že po tom čo sa nazdávali že v dome už nič čo by za to stálo nenájdu, radšej stanovali okolo ohniska vonku na dvore. Takže okrem zlatých mincí sa im podarilo naplniť pár mechov aj vzácnym Bakchusovým mocom. Škoda len že zvyšok suda tam museli nechať pretože to nemali v čom odniesť. Chlapi sa tam ešte chceli tajnou chodbou vrátiť, ale ich veliteľovi to prišlo príliš riskantné a striktné to zakázal.

Keď Bernard zašiel v myšlienkach až sem, zvrátil čelo a na chvíľu sa stal mysliteľom, potom sa mu na tvári zjavil ten jeho typický úsmev, od ucha k uchu. Dôležité si odkašľal a povedal:

- Tak či tak budeme potrebovať dva sudy pravého Burgundského, tak hneď objednáť tretí pre aj pre nás. Ale beda chlapi! V ten dôležitý deň nech nikoho s vás neuvidím vypiť ani len log! Inak ho vlastnoručne zavesím za uši na vežu pri soľnej fontáne.

Netrvalo dlho a plán mali do detailu perfektne nacvičený. Iba kvôli jednej veci musel Bernard urobiť odbočku a zájsť osobne až do kráľovstva Toulouských žobrákov aby poprosil o pomoc ženu ktorú Angelike od určitého času pravidelne dodávala niektoré vzácne bylinky. Aj keď ho starena dlho nevidela, okamžite ho spoznala.

- Čo pre teba môžem urobiť, brat z rodného kraja?

Andijos vedel že jej môže dôverovať tak jej jednoducho prezradil svoj plán. Čarodejníci sa plán veľmi pozdával. Začala miešať akúsi tinktúru a keď bola hotová tleskla si do rúk:

- Neboj sa synak, budú vyspať do ružova, tak ako ešte nikdy. Najmenej 5 hodín sa nikto s nich celkom určite ani nepohne. Bude stačiť aj pol pohára. Namiešala som to tak aby to neúčinkovalo ihneď. Inak by možno v tých čo sa k pitiu pridajú neskôr, a smädný bude skôr či neskôr každý, skolilo priskoro a u ostatných by mohlo vzniknúť podozrenie.

Zubila sa starena ktorej v hrudi tiež bilo rebelské južanské srdce.

- Ale pamätaj si, musíš to urobiť na chlp presne tak ako som ti nakázala.

Jednoznačne potrebovali náskok. O dva dni sa teda vydali na cestu. Rozdelili sa do skupín po troch či štyroch, aby neboli nápadní. Andijos mal po svojom boku Cerbalauda a Jeanna.

Január bol našťastie v týchto končinách mierny. Dokonca ja v noci zriedkakedy mrzlo. Tento rok bolo dokonca teplo ako dlho nepamätali

- Nič sa nebojte – ubezpečoval svojich kumpánov - som si celkom istý že na prenocovanie tam sa budú cítiť bezpečne. Nuž ono, odkedy bola zrenovovaná, tá pevnosť pôsobí akoby bola nedobytná....keby však nebolo tej nebolo zradnej studne. Žmurkol.

Tá studňa kedysi inšpirovala Joffreya k predĺženiu tajnej chodby v jeho mestskom paláci Beautreillis – keď na kúpenom pozemku pri budovaní paláca objavili úseky starej chodby templárov.

Andijos sa v duchu zasmial: Nakoniec ho na tú myšlienku ako vykonať kráľovi poriadny husársky kúsok priviedol samotný gróf de Peyrac. Dalo by sa teda povedať že v tom má prsty zo záhrobia. A najneskoršie keď všetko dopadne podľa plánu bude si to myslieť celé kráľovstvo. A arcibiskup sa bude za bezsenných nociach zasa raz prevracáť v posteli.

Kým Toulouskom parlamente desiati pisári usilovne spisovali inventár dovezený sem z paláca upáleného bosoráka a triedili čo z toho ostane tu a čo odvezú kráľovi, pod dozorom špeciálneho vyslanca od kráľovského dvora vybraného Colbertom, Andijos a jeho chlapi usilovne nacvičovali svoj bojový plán.

Kráľovskí dragúni sa s vozmi naloženými až po plachty tým najvzácnejším čo s paláca vyrabovali konečne po troch dlhých dňoch triedenia a spisovania vybrali zo svojim nákladom na cestu smerom na sever. Mali rozkaz aby sa nikde nezdržovali a presne dodržiavali predpísanú trasu. Toulouskí páni s parlamentu ktorí ich vyprevádzali im pri odchode kládli na srdce, aby nikde po

ceste nepili čistú vodu, ale ju poriadne riedili vínom. Vraj sa už zasa vyskytlo pár prípadov čiernej pliagy, alias moru. A významne pritom na seba žmurkli. Netušili síce prečo to od nich Andijos žiadal aby to prizvukovali, ale spravili to s radosťou. Okrem snád' príliš horlivého predsedu, známeho pätolizača, ktorý bol práve zasa raz vyradený z prevádzky svojimi večne boľavými kolenami, aboli všetci na jeho strane.

Arcibiskup sa prežehnal a každý jeden voz za asistencie dvoch farníkov dôkladne pokropil poriadnou dávkou svätej vody. Keď sa vozy kráľovských dragúnov naložené zlatom prekliateho kriváňa pohli na odchod, ešte dlho tam stál v zvrátenom prachu, meditujúc o tom či to prekliate zlato prinesie a či neprinesie kráľovi šťastie. Bol síce pôvodom Severan, ale on sám a generácie jeho predkov pili mlieko s pfs ktoré im dávali tunajšie prsnaté čiernooké dojky – a teda aj on sám bol nasiaknutý až do špiku kostí tunajšími poverami a povestami. A každý kto sa narodil v Toulouse, nech by to bol hoci aj Žid či Saracén, poznal ságu o Rímskych légiiach a prekliatom Toulouskom zlate, ukradnutom z jazera do ktorého ho miestni schovali.

Na miesto činu dorazili s poriadnym náskokom pred kráľovými vojakmi. Chlapi si ešte raz narýchlo zrekapitulovali ako celá akcia bude prebiehať. Bernard dAndijos im ledva dal po ceste vydýchnuť. Hlavný stan si založili hlboko v lese.

- Ako vieme, na naše veľké šťastie nám do Toulouse vyslali tie najväčšie motovidlá z celej kráľovskej armády. Ale zato nezaspíme na vavrínoch priatelia, ešte skôr ako sa všetko začalo. Nemáme veľa času. Musíme už teraz vykopať jamy do ktorých uložíme náš slávny prach. Honosný dar pre kráľa, presne taký aký si zaslúži. Tvrdil že je Joffrey nebezpečný bosorák, tak nech pekne uvidí ako vie čarovať. Všetci sa svorne rozosmiali.

Už v Toulouse vedeli že budú potrebovať maltu a kamene a že treba zohnať dvoch šikovných murárov ktorí vedia mlčať ako hrob. Dvaja z družiny ktorý sa vybrali na cestu sem už pred dvoma dňami ich doviedli zo sebou. Medzi zanietenými mužmi na strane odboja proti nadvláde severanov našli murárskeho majstra s pomocníkom, presne akého potrebovali. Ten už pracoval aj pre grófa v Paláci Veselého poznania. Keď mu Andijos vysvetlil svoj plán, veľavýznamne usmial:

- Máte šťastie že som aj zo svojim nebohým otcom pracoval na stavbe Toulouskeho nového mostu. Viem ako sa mieša malta ktorá stuhne za pár hodín aj vo vlhkom prostredí.

Po prehliadke chodby murársky majster zahladil aj posledné Andijosové pochybnosti a obavy: nemajte obavy pane. Tu dolu je vlhko a tma. Ak by sem aj vošli, určite si nevšimnú že múr je čerstvo postavený.

Odvezieme to až keď hľadanie vzdajú a nadobro odídu. Tak či tak im nakoniec nič iné nezostane ako to vzdať.

Vozy vypravené z Toulouse monotónne hrkotali po rozbitých kamenistých cestách. Konvoj sa práve približoval k miestu ich druhého nocľahu, snád' ich už delila ani nie polhodinka jazdy, keď sa pred nimi zjavil voz so zlomenými ojami a odpadnutým kolesom ktorý zatarasoval celú cestu na lesnej úžine, práve v mieste ktoré sa nedalo poriadne obísť.

- Čo sa tu deje? Osopil sa veliteľ dragúnov na chlapíka ktorý bezradne prešľapoval na ceste. Bol škaredý ako čert a hornú polovicu tela mal akosi čudne skrivenú.

- Ach som to ja nešťastník. Lamentoval tento, ba takmer zavíjal ako zbitý pes, chodiac hore dolu, sem a tam.

- Prišiel som o všetko. Z toho voza už nič nebude páni. Len ho zhod'te do priekopy a mňa s ním.

Zrazu mu v očiach svitlo svetielko nádeje

Zmilujte sa pane nad úbohým nádenníkom. Prosím vás odkúpte mi to víno – prisahám vám na svätú pannu Beárnsku že je to pravé Burgundské. Predám vám ho za dobrú cenu. Určite neoľutujete.

- A neklameš?

- Veď sa len pozrite, na sudoch sú vypálené znaky. Mal som ho najneskoršie zajtra dovieť do hostinca v Mourenx.

Dôstojník sa chvíľu po tichu radil so svojim pobočníkom a potom z mešca zaveseného za opaskom odrátal pár mincí.

Vojaci nemeškali a sudy naložili na posledný voz kde mali proviant, muníciu, stany a iné veci potrebné na dlhšiu cestu, akou nepochybne cesta z Toulouse až do Paríža bola. Rozdrúzaný voz bez milosti zhodili na strminu pri ceste aby si uvoľnili priechod.

- Ale to je veľmi malo za také kvalitné víno. A prišiel som predsa aj o voz. Lamentoval povozník.

Kapitán kráľovských dragúnov mu vsypal do dlane ešte pár mincí: Tu máš a prac sa kým si to nerozmyslím.

Znetvorený už viac nevyjednával. Krivkajúc sa pratal preč opačným smerom, pešo po prašnej ceste, popri mulici ktorá pôvodne ťahala rozdrúzaný povoz. O rozbitý voz sa už viac nestaral. Veď aj tak nebol jeho.

Andijos schovaný v neďalekých kríkoch na svahu ani len nemohol uveriť že všetko prebehlo tak hladko. Nebolo ťažko presvedčiť všetkých krčmárov v dvoch dedinách na okolí že až do odchodu musia predávať iba toho odporného kyslého vodnára. Odkedy sa Beárňania dopyčuli že kráľ chce ich kraju zobrať staré privilegium oslobodenia od solných daní, bolo jeho vojsko na ich území nepriateľom. Bernard si už len pri pomyslení na tú močku odpľul.

Poriadne sa zapotil kým zohnal najodpornejšie pančované víno v celom Languedocu. Musel by v tom byť pes zakopaný ak si teraz v pevnosti nenarazia jeden s tých výborných súdkov. Mädlili si ruky.

Krivého Antoana oslavovali ako hrdinu.

- Vidíš, vždy som vravel že keby si bol len o čosi krajší, mohol byť z teba slávny herec. Uškŕňal sa kapitán rebelov.

Pomaly sa stmievalo. Pevnosť strážilo iba zopár vojakov, ostatní oddychovali. Dôstojníci sa ubytovali v dedine. Niektorí s nich sa vybrali do miestnej krčmy, odkiaľ sa onedlho vrátili s dlhým nosom. To ponúknuté víno bolo to najodpornejšie čo kedy pili.

Parom aby to vzal to v celom meste nemáte poriadne víno? Nuž mali nám dnes prísť dva sudy Burgundského, ale obchodník nedorazil. Povedal krčmár repliku ktorú mu vložil do úst Andijos.

Netrvalo teda dlho a v pevnosti ako sa predpokladalo narazili prvý sud. Misia

v Toulouse sa pre nich skončila. Či to nieje dôvod k oslave? Stáže vonku i vnútri dostali svoj prídel vína. Akokoľvek si zaumienili že druhý sud si nechajú do rezervy, napokon sľub nedodržali a narazili aj ten. Chlapi v pevnosti dostali najväčšiu dávku a o chvíľu už spali ako zarezaní.

Cerbalaud s jeho priateľom a celou družinou boli v strehu a čakali práve na tento moment.

Ak tam medzi nimi bude dáky prekliaty blázon čo celú noc pil iba vodu budeme ho musieť rýchlo klopnúť po hlave. Zašepkal Bernardovi jeho spoločník.

- Už si videl nepijana u armády? Ja som slúžil u armády 10 rokov, prešiel som toho krížom krážom, ale takého som veru ešte nestretol. Odpovedal mladý barón dodávajúc svojim slovám váhu jednoznačným úškrnkom. Natlačeným v úzkej chodbe im začalo byť teplo. Bol tu už celkom vydýchaný vzduch.

Pst chlapi, buďte už konečne ticho. Ide sa na vec.

Keď prvý z Andijosovej partie vystrčil opatrne hlavu zo studne, na dvore bolo tak ticho že by aj ihlu bolo počuť padnúť. Ako prvého vyslali ako prvého na rozvedku Beárnčana Jeanna. Kvôli jeho nečujnej chôdzi, veľmi praktickej na peších poľovačkách, ho prezývali mačiak.

Nečujne prebehol po celom areáli a keď sa vracal k studni pre istotu zámerne spôsobil menší hluk. Nič. Nikto zo spiacich vojakov sa ani len nepohol, ibaže sa snád' niektorí z nich rozchrápali ešte o čosi hlasnejšie. Od prvého do posledného spali ako zarezaní.

Cerbalaud a Bernard si tľapli do dlaní.

- Zdá sa že si všetci z nich pekne poctivo poriadne logli. V polovyhasnutej pahrebe okolo ktorej vojaci spali už telo iba zopár uhlíkov.

Zo studne sa za splnu mesiaca vynárala hlava po hlave. V diaľke zahúkala sova.

Postupovali presne podľa plánu. Spravili reťazec a systematicky vymieňali obsah vozov za prach ktorý im poskytli rozdrvené skaly z neďalekého kameňolomu. Každý pohyb bol dopredu naplánovaný. Nezdržovali sa. To o čom vedeli že by nevládali odniesť vo vreciach zamurovali do výklenkov tam kde sa chodba rozširovala. Zvyšok zakopú v lese.

Keby aj nejakou šialenou náhodou chodbu našli, nikdy by neuhádli že pôvodne mala aj jednu odbočku. Už najmenej pol storočia na konci zavalenú, ale ako skrýša na zlato ktoré sem ponosili z vozov sa hodila výborne. Keď tam všetko pekne nanosili a nacpali do dier, do práce sa pustil murár. Svoje hotové dielo dokonca ako dáky rozšafný umelec posypal špinavým prachom a oblepil kúskami zeleného machu, takže celý tunel takto vyzeral intaktne a nikto by neprišiel na myšlienku čo sa skrýva v jednej časti za jeho múrmi. Na samý koniec celej akcie aj tam kde boli kedysi drevené dvere v studni, vyplnili kamene a rýchloschnúca malta. Ak by aj niekoho napadlo sa ta pozrieť bude vidieť iba kamenné obruby a lesnúcu sa vodu celkom na dne.

Jedno však chlapi s Andijosovej družiny predvídať nemohli: Nevedeli kedy presne prídu na to čo majú na teraz naložené na vozoch namiesto zlatého pokladu, ale vedeli s istotou že to spôsobí poriadny virvar. A tiež že jedno ako ďaleko budú od pevnosti, celkom iste sa sem vrátia. Predpokladali že potom sa dolu v dedine na dlhšiu dobu spustí poriadny povyk. Pre svoj bohatý úlovok si do lesa aj do chodby prídu až na to dozreje čas a povyk ustane. Zatiaľ nech

tam majetok Veľkého Kriváňa pekne odpočíva v pokoji. Jedno koľko to bude trvať kým vzduch bude zasa čistý, deň, týždeň, či mesiac. Aby nikto nevidel podozrivú skupinu, rozpáchli sa po lese, každý iným smerom.

Vracat' sa nikam nemuseli. Keď sa vojaci v pevnosti ráno zobudili s ťažkými hlavami. Všetko by bolo dokonca dopadlo ešte geniálnejšie ako to grófov najlepší priateľ vymyslel, keby na poslednú chvíľu niekomu nenapadlo pozrieť pod plachtu jedného z vozov, či by tam nenašiel ešte niečo na pitie, a omylom odviazal a zdvihol tú za ktorou sa malo ligotať zlato Veľkého kriváňa. Namiesto toho však všetci nechápavo civeli na hromadu prachu a kamenia. Okamžite začala prehliadka ostatného nákladu. Na všetkých vozoch našli to isté. Spustil sa obrovský poplach. Samozrejme ako prvá bola obhliadka pevnosti, ktorá vznikla na mieste zrúcaniny bývalého stredovekého hradu a vojsko ju pri svojich presunoch zvyklo používať na svoje nocľahy. Plány na jej opravu pochádzali od samotného Vaubanna, ktorý bol teraz poverený budovaním strategických pevností v celej krajine. Ako veliteľ posádky neskoršie napísal do svojej správy, prehľadali všetko, piad' po piadi. Nič. Zlato sa jednoducho vyparilo.

Február bol v Paríži oveľa chladnejší ako dolu na juhu. Ulice boli zasnežené, Seine miestami celkom zamrznutá. Maliar mráz maľoval na okenné tabule Louvru krásne biele ornamenty. Avšak mladý kráľ si ich krásu nevšimol. Iba zamyslene civel do ohňa v kozube.

Keď si prečítal správu o zlate ktoré sa po ceste premenilo na prach nechápal svet. Radil sa s Mazarinom aj s Colbertom. Obaja dospeli k záveru že je naprosto vylúčené aby sa po ceste tam na juhu celé tri oddiely, od dôstojníkov až po radového vojaka, dohodli že sa zmocnia pokladov domnelého čarodeja a budú predstierať že zmizli. Mazarin, v poslednom čase už celkom chorľavý mu už moc veľkou pomocou nebol. Colbert aj mladý panovník neveriacky krútili hlavou. Všetci traja boli veriaci, a nikdy sa nepokúšali popierať že existujú veci medzi nebom a zemou ktoré sa nedajú vysvetliť prirodzenou cestou, ale tento diabolský kúsok sa im príliš nepozdával. Obaja až pridobre vedeli že Toulouský Gróf žiadne nadprirodzené schopnosti nemal a diabolská intervencia takéhoto rozsahu im prišla ťažko uveriteľná. Ale keďže aj výsluch jednotlivých mušketierov ktorých tam vyslali prípad vyšetriť nepriniesol žiadne nové poznatky, ibaže väčšia polovica z nich prežehnávala v mystickej hrôze. Bolo to ako dáka epidémia. Všetci neustále dokola omieľali starú legendu o prekliatom Toulouskom zlate, ktorá sa dokonca dokázateľne dala nájsť vo viacerých Rímskych análoch, takže im nezostávalo nič iné ako spis uzavrieť konštatovaním že v prípade čarodejovho zlata, predsa len šlo o zlato nestabilné, ako ho vo svojich traktátoch spomínajú niektorí alchymisti, a že sa po smrti bosoráka premenilo na prach.

Takto vlastne nechtiac post mortum ešte napokon dali za pravdu pološialenému mníchovi Conanovi Becherovi, ktorý vo svojom fanatickom presvedčení o diabolských nadprirodzených schopnostiach Joffreya de Peyrac a vlastnostiach diabolského zlata tvrdil dokonca aj pred súdom práve toto: Že sa jedná o zlato stvorené za pomoci diabla, ktoré bosorák kedykoľvek môže nechať zmiznúť.

Prešlo pár dní a panovník a jeho minister si chceli mnícha predvolať. Keď im však doručili správu že tento pred troma dňami skonal, pretože ho uštvati

démoni, a to podľa predpovedi grófa de Peyrac, presne do mesiaca a do dňa po jeho smrti, iba sa pozreli jeden na druhého a nevdojak sa v rovnakom momente chytili za hlavu.

Mladý kráľ zo seba napokon vysúkal iba dve slová:

Ad acta.

Tým dal Colbertovi jasne najavo že prípad je uzavretý a že už o tom nechce počuť.

Parom nech vezme to prekliate zlato! Nemá z neho ničovateľ nič, iba ak povstanie v južných provinciách. Panovník v duchu preklínal Fouqueta a jeho posluhovačov že sa dal vtiahnuť do toho prípadu. Ako by ho už nemátalo dost že mu ušla ešte aj Peyracova "mŕtvola". Hoci tá vytiahnutá zo Seiny, čo mu za ňu na výmenu ponúkali, panovníka moc neupokojovala, rozhodol sa: Ad acta! Už o tom nechce počuť ani slovo.

Správa o zlate ktoré sa cez noc rozpadlo na prach sa rozšírila celým krajom rýchlosťou blesku. Hlavne v celom Gaskonsku bolo veselo. Niektorí sa prežehnávali a iní sa zasa bláznivo smiali. V jednom sa však zhodli: Všetci chápavo pokyvovali hlavou, že zasa raz postihol spravodlivý trest zlodeja nespravodlivo ukradnutého pokladu ktorý nikdy nemal opustiť mesto Toulouse.

Veď či neďaleko od pevnosti nebolo Mourenx, ktorému Beárnčania hovorili Morens? Tam Veľký Kriváň vlastnil starý zámček ktorý vojská tiež prehrabali a vyrabovali od povaly až po pivnice.

V Toulouse mu vyjedali špajze, opíjali sa jeho vínom a váľali v jeho posteliach.

Presne ako kedysi tí prekliati Rimania. Preto napokon aj ich stihol čarodejov hnev.

Kto sa smeje naposledy, ten sa smeje najlepšie.

V hre boli viacerí, ktorí si robili záľusk na zlatý poklad domnelého bosoráka. Arcibiskup, ktorý ako predstaviteľ cirkve paradoxne najmenej veril v nadprirodzené schopnosti svojho rivala, chcel spoznať tajomstvo výroby zlata. Fouquet, ktorý v tom čase zastával úrad generálneho prokurátora, sa sebaisto nazdával že zabije jednou ranou dve muchy. Zbaví sa nepriateľa ktorý o ňom vedel príliš veľa, a možno aj niekde opatroval inkriminujúce dokumenty, a kráľovi zalepí oči tým že naplní jeho pokladnicu zlatom domnelého bosoráka. A možno sa ako vždy ujde aj jemu samému.

Kráľ si tiež myslel že jednou ranou zabije dve muchy. On sám v bosoráctvo neveril, ale Joffreyových nepriateľov nechal konať tak ako konali, lebo sa nazdával že sa tým zbaví nebezpečného a nepríjemne bohatého Vazala, ktorý by mu na juhu, na míle vzdialenom od Paríža mohol hocikedy spôsobiť nestabilitu a veľké problémy, a ešte si pri tom ako bónus naplní svoju prázdnu pokladnicu.

Napokon to ale ani jednému z nich neprinieslo šťastie.

Toho prvého roky sužovali výčitky svedomia a nemohol poriadne spať.

Druhý sa po nociach prevracal na svojej posteli vo väzení.

A tretieho v spánku máтали zelené oči, o ktorých vtedy ešte netušil že ho budú mátať ešte roky.

Keď Andijos dospel v myšlienkach až sem, nalial si posledný pohár z džbána a poriadne si z neho logol. Nuž pravdu sa už nikto nedozvie. Koľko sa len s Cerbalaudom a jeho chlapmi nasmiali na tej predstave ako si Arcibiskup, predseda toulouskeho parlamentu Kráľ a Colbert lámu hlavy and príhodným vysvetlením celej tej záležitosti.

Čerstvo menovaný nositeľ rádu modrého kabátca nedávno vo Versailles nachvíľu zaváhal, keď sa mu kráľ v slabej chvíli prihovoral či niečo vie o záhade Toulouského zlata ktoré sa premenilo na prach. Vtedy si najskôr v duchu povedal že ak by to teraz poprel, a neskoršie by predsa len niekto iný prehovoril tak by celkom stratil panovníkovú dôveru. Už ,už otváral ústa, potom mu však rýchlosťou svetla blyslo v hlave že po smutných rokoch povstaleckého života už nikto z jeho druhov ktorí by mohli prehovoriť nežije. A Cerbalaud vie mlčať ako hrob. Nech teda záhada zostane záhadou. On, Bernard, si tajomstvo vezme do hrobu a kráľa nech navždy máta povest' o prekliatom zlate. Aspoň takto ešte raz trochu pomstí svojho priateľa.

Kto sa smeje naposledy, ten sa smeje najlepšie.

Epilóg:

Jedného slnečného dňa roku pána 1657 cválali Joffrey a Angelika po ceste smerom k grófovmu zámku v Albi. Keďže slnko pražilo ako posadnuté, nakoniec sa rozhodli že si oddýchnu v koči. Na naliehanie mladej ženy jej Joffrey konečne vyrozprával príbeh o prekliatom toulouskom zlate. Už dlho sa chcela dozvedieť na čo to stále naráža arcibiskup. Pri svojich návštevách aj pri svojich kázaniach.

- A tak legenda hovorí, že keď Rimania vytiahli zlato z jazera, Druidi ho prekliali. Ukončil gróf svoje rozprávanie a obdaroval svoje žieňa osľujúcim úsmevom.

- Netreba podceňovať moc Druidov. Zdvihla Angelika mentorsky prst.

- A Druidiek! Zakontroval jej.

Obaja mladí zaľúbenci pozreli na seba a veselo sa rozosmiali.

- Anjel môj, vy dobre viete že ja som nikdy slepo neveril povedačkám. Ja by som skôr povedal, že to zlato vtedy niekto veľmi zručne za ten prach a kamenie zamenil. Niekto veľmi šikovný.

- Ach vy! Musíte mať vždy na všetko dáke vedecké vysvetlenie....

- Nuž neviem či ho nazvať vedecké, ale Andijos a ja sme vždy na to mali svoje vlastné teórie. Doslova sme sa pretekali vo vymýšľaní spôsobov ako by sa niečo také dalo uskutočniť.

Povedal Joffrey a pritiahol si svoju mladú ženu pevnou rukou v sebe bozkávajúc ju na ústa.

- Ale viete miláčik, keď sa tak na vás pozerám, vždy mi všetko vyletí z hlavy. Joffreyové pery sa posunuli nižšie do sladkej tône jej výstrihu a mladá grófka pochopila že na dnes sa tá téma považuje za ukončenú.
